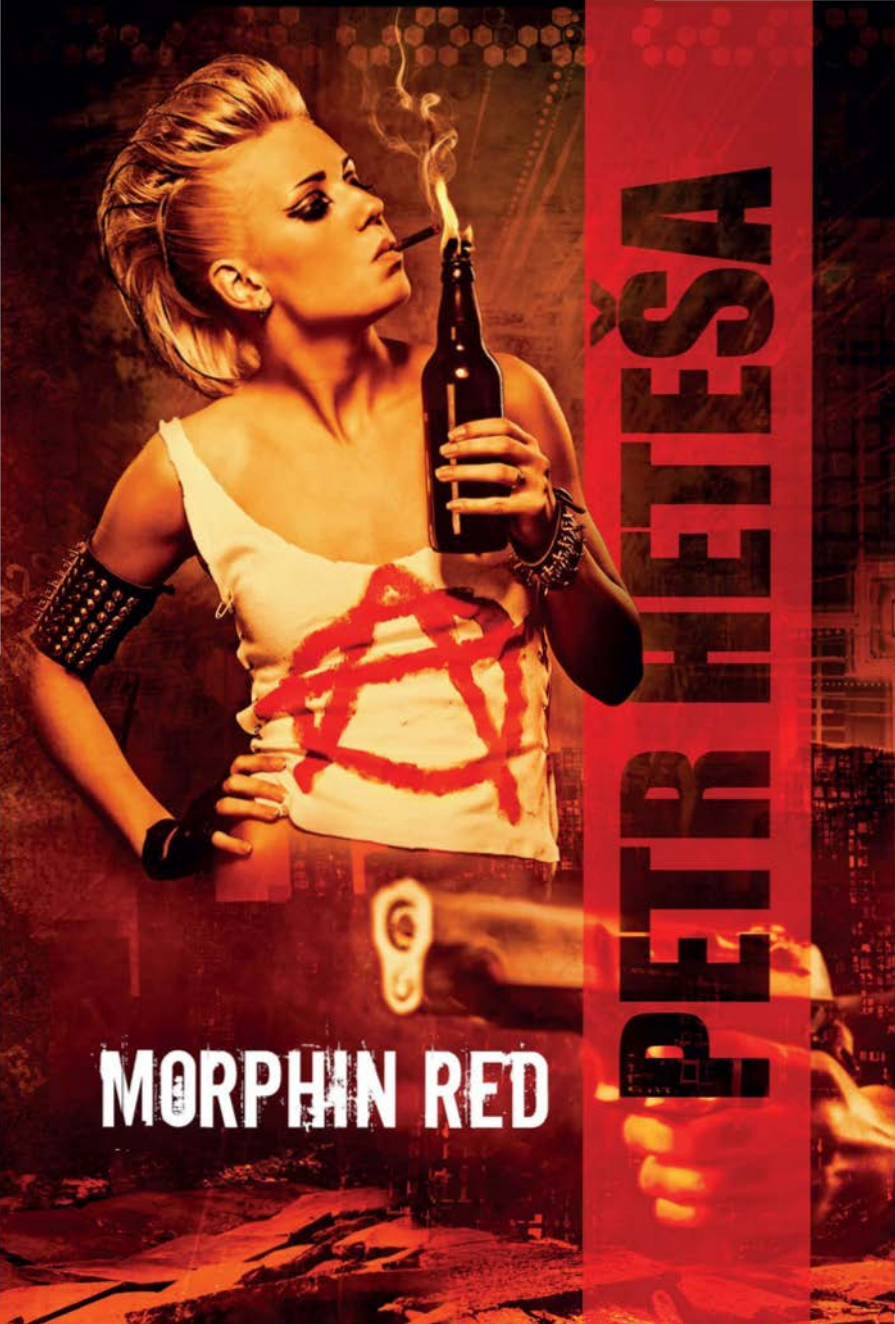

MORPHIN RED

**AS FIELDS
PETER**

Petr Heteša

MORPHIN RED

Copyright © 2015 by Petr Heteša

Cover © 2015 by Lukáš Tuma

Illustrations © 2015 by Petr Heteša

For Czech Edition © 2015 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN: 978-80-7456-283-9

Petr Heteša

Morphin

Red

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2015

Petr Heteša

v nakladatelství Brokilon

Démoni jsou věční
Nevermore Baltimore
Ruská ruleta
Sex, drogy & cyb'n'roll
Fatal virtual
Stavy nestavy, bytosti nebytosti
Tekuté krystaly (pouze e-book)
Morphin Red

<http://www.brokilon.cz>
<https://www.facebook.com/brokilon>

I.

Reanimace

1.

Jay Reiserová si nebyla jistá, jestli se náhodou nepřeslechla. To zvláštní cinknutí slyšela naposledy před patnácti lety a nepředpokládala, že by ho mohla ještě někdy zaslechnout. Vlastně už na ně úplně zapomněla. Zapomněla na svého hlídacího psa vpreparovaného do internetové sítě a čtyřiašedeset hodin čenichajícího i na nejzapadlejších serverech a úložištích po jedenáctipísmenném kódu, který ve správném řazení dával jméno Wendy Talley. Zapomněla na něj také proto, že se o něj nemusela vůbec starat. Nevyžadoval žádné žrádlo ani vodu, neměl potřebu venčení a vzhledem ke svým autoregeneračním schopnostem nepotřeboval ani veterináře. Vlastně si myslela, že už možná ani neexistuje. Že se někde v tom nepřehledném kybersvětě zaběhl nebo se možná samovolně spojil s jinými softwarovými řetězci (kyberfenou) a změnil se v něco úplně jiného, bloudícího světovou sítí jako mnoho jiných, dávno zapomenutých a nefunkčních softwarů.

Jenže její pes jí byl věrný. Nezatoulal se, nepřeměnil a ani na ni nezapomněl. S nastraženýma ušima a očima čekal, kdy se na síti objeví jakákoliv další zmínka o Wendy Talleyové. A když se tak nyní stalo, mobil Jay Reiserové cinkl, jako by někdo brnkl kávovou lžičkou o skleničku.

Jay Reiserová ještě chvilku hleděla z okna (nebylo to pravé okno, ale LCD monitor s vysokým rozlišením, přenášející obraz zálivu Chesapeake z úplně jiného okna, vzdáleného dvě míle) a přemýšlela, co tu zvukovou halucinaci mohlo iniciovat. Ale byla to jen záminka, aby oddálila chvíli, kdy bude muset vzít mobil do ruky a přesvědčit se, protože si stejně byla jistá, že to halucinace nebyla. Halucinací bylo pouze její přání. Jenže až ten telefon vezme do ruky...

Vzala ho.

Byl to její pes: Přeji hezký den, Jay. Blog Jiny Laughlinové:
2. 5. 2034, druhý odstavec, šestnáctý řádek:

Dnes je tomu dvacet let, co zahynula tragickou smrtí moje maminka Emily Laughlinová, novinářka z BalTime. Kdo jste ji znali, věnujte jí tichou vzpomínku. Pokud si vzpomene i Wendy Talleyová, budu ráda.

Jay hypnoticky zírala na displej a četla ty tři řádky asi pětkrát. O žádné Laughlinové nikdy neslyšela. Kdo to sakra je? A jak se dostala k dvacet let mrtvé Wendy Talleyové? Opřela se do koženého křesla a dotykové senzory okamžitě vytvarovaly opěradlo do dynamických křivek jejího těla. Zaklonila hlavu a zahleděla se na strop. Najednou se ve své kanceláři cítila stísněná, zavřená v kleci. Cítila nutkavou potřebu vypadnout. Vypadnout někam do volného otevřeného prostoru, na louku, do lesa, na pobřeží. Pryč z té šílené struktury chromopolymerů, tvrzeného skla, kompozitních materiálů, vysokotlakých slitin, uhlíkových vláken a ultražárové keramiky všude okolo. Osmdesát podlaží dolů, padesát nahoru, a nejbližší skutečné okno

tři kilometry na každou stranu. Najednou se cítila uvězněná v pasti elektromagnetických pulzů, autonomních zabezpečovacích systémů, inteligentních výtahů a transmisních vysílačů. Ťukla na stolní desku, na níž se rozsvítila keramická klávesnice. Lokla si koly obohacené amfetaminem a pak zadala jméno *Emily Laughlinová*. Vyjelo jí několik tisíc odkazů. Odklikla hned ten první.

Emily Laughlinová, investigativní novinářka, narozena 12. 9. 1980. Absolvovala fakultu sociálních věd na Marylandské univerzitě, 2008–2011 redaktorka v Daily New York, 2011–2014 v BalTime. Zaměřovala se především na byznys nadnárodních korporací a farmaceutického průmyslu. V roce 2012 se jí podařilo rozkrýt síť sto dvaceti komerčních psychiatrických ústavů, které vydělaly miliony dolarů tím, že systematicky chybně diagnostikovaly deprese u mladých pacientů a zadržovaly je proti jejich vůli až do doby, než jim vypršelo zdravotní pojištění. Součástí onoho spiknutí bylo i vyplácení vysokých provizí lékařům a sociálním pracovníkům posuzujícím jednotlivé případy. V roce 2012 obdržela cenu Blue Star pro novináře do pětatřiceti let, v roce 2013 pak Cenu starosty Baltimore. V květnu 2014 byla brutálně zavražděna ve svém bytě. Pachatel nebyl nikdy dopaden.

Do prdele, co to má společného s Wendy Talleyovou? Zadala do Googlu kombinaci *Emily Laughlinová a Wendy Talleyová*. Nula. Nic nenašel. Pouze pokud by se netrvalo na absolutní shodě, nabídl jí článek z blogu Jiny Laughlinové, na který ji před chvílí upozornil její elektronický čenich. Co to má sakra znamenat? Cítila, jak se potí, a také jak se s tím její inhibovaný imunitní systém snaží něco udělat.

Zadala: *Vražda Emily Laughlinové*. Jako první byl článek z Eastern Chronicle: *Vražda redaktorky BalTime: Emily Laughlinová byla 2. 5. 2014 zavražděna ve svém bytě na Graham*

Street. Laughlinová byla jednou z prestižních redaktorek listu BalTime, nositelkou novinářské ceny Blue Star. Podle policejních zdrojů byla Laughlinová před svou smrtí brutálně znásilněna a tělo neslo i stopy mučení. Zničený byt odpovídal řádění sadistického šílence vyžívajícího se v krvavých rituálech. Oficiální místa nepředpokládají, že by její smrt mohla mít souvislost s její novinářskou prací. Přiklání se spíše k názoru, že jde o čin nebezpečného psychopata. O vážnosti případu svědčí také to, že jej převzala FBI. Po Laughlinové zůstaly dvě děti, dcera Jina (13) a syn Nick (11).

Jay se podívala z okna (LCD). Bylo jedenáct hodin v noci a záliv svítil milionem světýlek, jako by se někomu rozsypal pytel s perlami. Zavrtěla se v židli a pak do ztichlé ředitelské kanceláře Magnolia Bank Baltimore hlesla:

„Kafe.“

Ze stěny za ní vyjel stolek, jehož strojní systémy spokojeně vrnely, jako by měly radost, že je opět někdo potřebuje. Když se zastavil vedle jejího křesla, stál už na něm šálek s horkou kávou. Okamžitě po něm sáhla.

„Pozor, je horká,“ oznámil jí starostlivě.

2.

Elektronický pes Jay Reiserové nebyl jediným, kdo čenichal v síti po Wendy Talleyové. Ve třetím levelu Gwynns Falls, v administrativní centrále Lucille Corp., zabírající zde tři plná podlaží (12, 13, 14), se na monitoru objevila lebka se zkříženými hnáty a pod ní nápis *Wendy Talleyová – aktivní*.

Bruce Castillo, šedesátiletý ředitel (a dvacetiprocentní majitel) společnosti, si toho všiml až za hodinu, když mu skončilo jednání se zástupci Biofarmacu. Vrátil se ze zasedačky v docela dobré náladě, kterou mu ovšem bílá lebka na černém podkladu

okamžitě zkazila. Rozhlédl se plaše kolem, jako by měl strach, jestli tam s ním není ještě někdo, kdo by to mohl vidět. Kromě dvou vysokorychlostních kamer v rozích hi-tech kanceláře to ovšem neviděl nikdo. A záznam z nich šel stejně na jeho server.

Posadil se ke stolu z leštěného mahagonu, vytáhl z dřevěné krabičky kubánský doutník a rozvázně si ho zapálil. Nebylo kam spěchat. Špatné zprávy nikdy nikam neutečou. Potom prázdné kanceláři řekl: „Kristino, hoďte mi sem jedno kafe.“

Už chtěl tu hnusnou lebku odklepnout, když se rozhodl, že počká až na kafe. Shodil ji jen na lištu. Pěťadvacetiletá černo-vláška tam byla s kávou během dvou minut. Ještě před čtyřmi lety tam měl androidí holku s ohnivými vlasy, velkými silikonovými nadry a sametovým hlasem. Ale jak stárnul, vrátil se k živé biologii. Androidí Lucie byla až moc dokonalá a scházelo jí to hlavní – živočišnost, ženská nevyzpytatelnost a úšklebky, když požadoval nějakou kravinu (nebo když si Kristina myslela, že je to kravina). Počkal, až mu postaví šálek na stůl, a pak jí řekl, že dneska už ji potřebovat nebude a že může jít domů. Popřála mu hezký večer a odkráčela z kanceláře. Když se za ní zavřely dvoje dveře z tvrzeného skla a naskočily zabezpečovací systémy, Bruce Castillo znovu zvětšil lebku Wendy Talleyové na plochu a konečně ji odklikl.

Na obrazovce mu naskočil blog Jiny Laughlinové se zažlucenou větou ve druhém odstavci: *Dnes je tomu dvacet let, co zahynula tragickou smrtí moje maminka Emily Laughlinová, novinářka z BalTime. Kdo jste ji znali, věnujte jí tichou vzpomínku. Pokud si vzpomene i Wendy Talleyová, budu ráda.*

Castillo potáhl z doutníku a snažil se udělat pár kroužků směrem ke stropu. Ani jeden se mu nepovedl a z jeho úst tak stoupaly k zářivkám jen nesmyslné abstraktní kouřové obrazce.

„Do prdele...“ vyslal za kouřovým signálem i zvukový a pak se zase zahleděl na monitor.

Na rozdíl od Jay Reiserové věděl velmi dobře, kdo to byla Emily Laughlinová. Akorát nechápal, jak se její dcera dostala ke jménu Wendy Talleyové. A proč až teď? Hlavou mu okamžitě prolétla všechna potenciální rizika a hned v dalším okamžiku i všechna možná řešení. Moc jich nebylo. Teoreticky by to ovšem neměl být problém. Vyřešili už mnohem krizovější situace. S jejich vlivem a technickými prostředky vlastně prkotina. Bude pouze nutné promyslet, jak to zahrát tak, aby z toho vytěžili co nejvíc. Vzal ze stolu mobil a navolil číslo Allana Aponea, svého náměstka pro bezpečnost. Típnul to ale dřív, než stačil mobil vygenerovat vyzváněcí tón. Blbost. Tohle bylo jednoznačně pro Matta Ellinse, jeho zástupce, který měl pod sebou i sekci pro takzvané zvláštní úkoly. Jinak řečeno, pro špinavou práci.

3.

„Takže musíme jednat. Chci tím pověřit vás, Matte,“ řekl Bruce Castillo, když Matt Ellins v jeho kanceláři dočetl vzpomínku Jiny Laughlinové na její matku.

Ellins absolvoval MIT, obor komunikačních technologií, a Rutcalův institut zabezpečovacích systémů. Bylo mu čtyřicet let, měl mírně hranatý obličej, šedé oči a krátké černé vlasy vyčesané nahoru, což ještě zvýrazňovalo jeho vysoké čelo.

„Máte nějaký konkrétní návrh?“ zeptal se Ellins.

Castillo se opřel do křesla a dal si ruce za hlavu.

„Mám myšlenku, že by se nám možná podařilo zabít dvě mouchy jednou ranou.“

„Aha..., takže narvem Laughlinové do bytu prostorové odposlechy a kamery a počkáme, až se Talleyová ozve?“

„Blbost,“ zavrčel Castillo nevrle. „Neozve se. Tak pitomá není. Nezapomeňte, že je to částečně náš produkt, s našimi

technologiami. Může si myslet, že to tam pověsila policie, nebo FBI. Že je to léčka, rozumíte.“

„No dobrá, ale pak...“

„Navíc nepřipadá v úvahu, aby se ty dvě setkaly. Nevím, kde tahle Laughlinová přišla na jméno Talleyové, ale budeme předpokládat nejhorší. Že její matka někde něco nechala a ona to našla. Jinak si to nedovedu vysvětlit.“

„Dobře... Poslouchám vás, pane řediteli.“

„Laughlinovou prostě eliminujete. Co nejdřív. A bude to vypadat tak, jako by se o ni postarala sama Talleyová. Zbytek už snad zařídí policie. Najde nám ji sama.“

„OK. Jestli to teda dobře chápu, vytáhnu si složku Talleyové...“

„...a okopírujete to, co udělala tomu klukovi v Saint Agnes. Spojte se s doktorem Hertleinem. Vybaví vás její DNA. Zároveň se z ní v průběhu eliminace pokusíte vytáhnout všechno, co o Talleyové ví a kde k tomu jménu přišla. Musí vám to dát. Když ne, převrátíte její byt vzhůru nohama a odnesete odtamtud všechny počítače a paměťová média.“

„Můžu se zeptat, kde Laughlinová bydlí?“

„To nevím. O její dceři teď a v této souvislosti slyším poprvé. Až do této chvíle nebylo nutné se o ni zajímat. To si ale snadno zjistíte, ne?“

„Jasně. Jde mi jen o to, jak to tam asi bude zabezpečené.“

„Počítejte s tím, že určitě dobře. Ale vy si poradíte. Rozpočet na akci máte neomezený.“

„Stačí to do týdne?“ zeptal se Ellins.

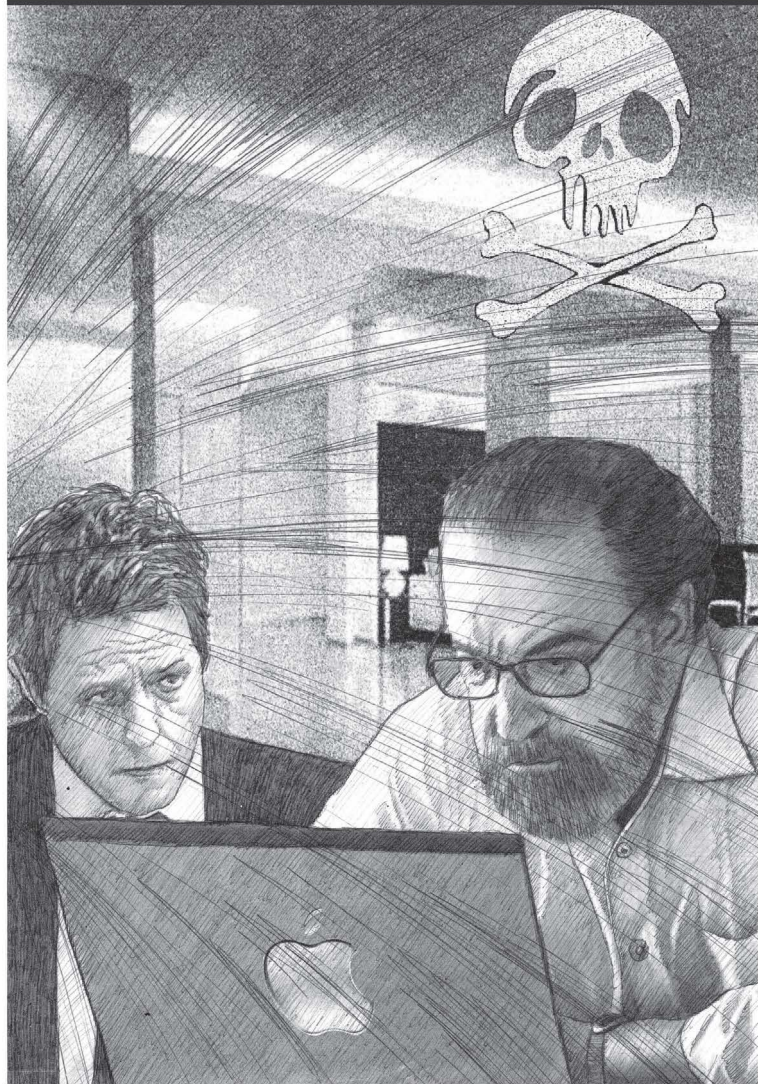
„Řekněme do tří dnů.“

„Tak to bude docela honička.“

„Vy to zvládnete. Spoléhám na vás. Je to vaše akce a půjde to mimo Aponea. Akorát mu pak dáte vědět, aby stáhl ten článek z jejího blogu.“

„Rozumím.“

Morphin Red virtual visual 003

„Laughlinovou eliminujete. Co nejdřív. Nesmí se setkat.“

WENDY TALLEYOVÁ – DENÍKOVÝ ZÁZNAM

Zeptala sem se ty krávy jestli to myslí jako vážně že bych si ty žlutý hadry měla vzít na sebe že si asi dělá prdel. Tak mi řekla že si žádnou prdel nedělá a že ať se rychle zklidním a nevyšiluju protože nejsou žádná hraběnka a to místo není žádný zámek. Ještě že mi to řekla pizda jedna jinak bych to asi nepoznala. Zírala sem na ty pytlovitý tepláky žluťáky a stejně pytlovitý a stupidně žlutý jakože triko a nemohla sem tomu uvěřit. Tak mi řekla že co sem si asi myslela. Na hlavě to měla řídký v barvě pochcaný slámy a na ksichtě sopečný krátery po neštovicích nebo čem. Možná ji někdo polil kyselinou. Škoda že ji nesežrala celou. Ty její vypoulený žabí oči sem fakt žrala. Fakt totální hnus. Mohlo jí být tak čtyřcet. Zvedla sem kus dalšího nažloutlýho hadru s třema otvorama a zeptala se co to má jako bejt a na to mi řekla že spodáry ty krávo tak sem jí řekla že ty sou tak akorát na ni a v tu ránu mi ubalila takovou facku že sem měla co dělat abych sebou neflákla o zem. Tlapu měla jak medvědice. Celá vypadala jak stará volezlá vypelichaná medvědice co kdysi byla bloncka a teď chytla šedou plíseň. Tak sem na ni začala štěkat že je kráva a co si to dovoluje a další věci a vona udělala krok dopředu aby mi natáhla druhou ale před tou sem uhnula takže ta její chlupatá pracka máchla do prázdna. Ta blbá kráva asi vůbec netušila za co tu sem a proč tu sem. Ještě teď sem cítila mezi zubama Samuelovu krev. Tak sem jí řekla že ještě jednou na mě šáhne tak s ní vyjebu že se z toho zechčije. Čuměla na mě těma vypoulenýma zakalenýma vočima a asi nevěřila vlastním uším. Mrskla po mně ručníkem a prohrábala si tu svoji pochcanou řidinu na hlavě a pak zahlásila že má dojem že si jako tady my dvě spolu určitě užijem ještě hodně

srandy. Na to sem jí řekla ať vo tom nepochybuje. Sebrala sem ze země ručník a vykráčela z její zasraný kanceláře. A ještě za mnou ta kráva řvala že za dvě hodiny mě chce vidět s vostatníma ve sprchách. Tak sem na ni zařvala ať si posere nohu a ani sem se po tý vypatlaný hrůze neohlídla. Pokoj byl vymalovaný na zeleno. Asi tu všichni milujou žlutou a zelenou. Chcou se asi přiblížit k přírodě. Na pelechu ležela vychrtlá holka vostříhaná skoro dohola. Řekla mi čauky ty seš asi ta nová. Tak sem jí řekla že asi jo. Mrskla sem hadry na pelech u druhý stěny a svalila se na něj. Řekla mi že je Loana a já jí řekla že sem Wendy. Ptala se mě kolik mi je a když sem řekla že patnáct tak řekla že sme stejně starý a taky se mě ptala jestli už sem se setkala s tou krávou Leblancovou. A já jí řekla že nevím jestli s krávou ale s pizdou určitě. Tak mi řekla ať si na ni dávám pozor a já jí řekla že spíš vona na mě že na ni seru a na to mi Loana řekla že je zvědavá jak dlouho mi to vydrží. Že je to fakt píča. Pak se mě ptala za co tu sem a já řekla že je to jedno a hlavně sem neměla náladu na krafání a tak sem čuměla do stropu. A Loana se zeptala jestli nemám cigáro a já jí řekla že nemám ale kdyby jako o nějakým věděla že bych si dala. Ona na to řekla abych to hlavně neříkala před tím kreténem Balongem protože by pak chtěl abych mu ho vykourila.

5.

Jay Reiserová ve svém bytě na Harbor East měla na sobě jen lehký župan, nohy na stole a v rukou tenkou cigaretu Monarch. Byt měl sto dvacet metrů čtverečních a tvořila ho jedna velká místnost. Celou čelní stěnu zabíralo obrovské akvárium s mořskými rybami (mohla si tak připadat jako třicet metrů pod hladinou oceánu), druhou tři velké LCD monitory, z nichž dva nahrazovaly okna s on-line přenosem panoramatu

Baltimore (jih a západ), třetí vestavěné skříně (narvané botami, šaty, tričky, kalhotami, šperky, parfumerií a vším dalším nezbytným pro život pětatřicetileté majitelky banky) a čtvrtou poličky s blbostmi a plně automatizovanou kuchyňskou linkou vybavenou autonomními motorickými systémy, tlakovzdušnými varnými automaty a další gastronomickou technologií až po generátory proteinů a vitamínů.

Wendy Talleyová jí ležela v hlavě a bylo jí jasné, že pokud něco neudělá, tak ji z té hlavy nedostane. Přemýšlela, komu by měla dát vědět. Ještě nikdy se necítila tak osamoceně. Zkoušet Robina do Karibiku nemělo cenu. Na Haiti nedisponovala zabezpečenými linkami ani vláda, natož šéfové departmentů. Mohla by sice poslat e-mail, jenže ona chtěla mluvit s někým přímo. Že by Mel v Tokiu? Mohla by zkusit Ydabashi Corp. s tím, že Magnolia Bank uvažuje o dotaci, ale chce ke komunikaci osobně ředitelku na kódovaném kanálu. To by asi šlo zařídit, ale bylo by to neohrabané a trvalo by to možná den nebo dva, než by našli vhodný satelit s kompatibilním softwarem. Jako nejperspektivnější jí nakonec přišla drogová mafie se sídlem v New Yorku. Amanda je z nich nejstarší a možná by si i nejlépe věděla rady. Může to být léčka a ona má určitě někoho na policii i u FBI, jinak by jí ten její byznys asi dlouho nefungoval. Navíc by se s ní třeba bylo možné sejít i osobně. A co když je za tím opravdu FBI? Hodili návnadu a teď budou čekat, co se bude dít. Do prdele. Hlavně nezanechat žádné elektronické stopy.

6.

Matt Ellins se sešel s Kevinem Mosselleym v malé zasedačce, jejíž stěny byly chráněny statickou elektřinou a ve svítidlech se ukrývaly výkonné rušičky a elektronické lokátory. V sekci

zvláštních úkolů společnosti Lucille Corp. měl Ellins funkci mozku a Mosselley představoval ruce a nohy. Ellins byl software, Mosselley hardware. Jeho mohutná hardwarová postava s hranatými rameny byla doplněna poměrně malou hlavou, což působilo dojmem, jako by k tomu tělu vůbec nepatřila. Jako by mu přidělili tu, kterou zrovna měli na skladě.

„V podstatě jde o to, že dvacet let staré krysy vyplavaly na povrch a je třeba s tím něco udělat,“ řekl Ellins a přehodil si nohu přes nohu.

„Kolik jich je?“ zeptal se Mosselley.

„Čeho?“

„Těch krys.“

„To bylo jen takové obrazné přirovnání. Castillovi jde spíš o krysaře, který je vyvolává. A má představu o totální eliminaci.“

„Kdo je ten krysař?“

„Jina Laughlinová, dcera novinářky, která byla eliminována už před dvaceti lety.“

„Proč je tenkrát neeliminovali obě najednou?“

„Asi to nebylo potřeba. To je až teď.“

„Dostanu o ní nějaké údaje?“

„Úplně všechny, které seženeme. Stark už na tom dělá.“

„Dobře, tak jo. Máte nějakou představu? Nehoda? Nebo zástava srdce?“

„Naopak.“

Mosselley se na Ellinse překvapeně podíval.

„Co má znamenat ,naopak‘?“

„Naopak‘ znamená, že to má být demonstrativní.“

„Cože? Co si pod tím mám představit?“

„Divadelní spektakl. Scéna z hollywoodských hororů. Všude spousta krve, sadismus, brutalita...“

„Počkej..., teď nevím, jestli mluvíš vážně, nebo...“

„Samozřejmě mluvím vážně.“

Ellins se naklonil nad stůl a opřel se o něj lokty.

„Kromě Laughlinové dostaneš také všechno o Wendy Talleyové.“

„Proč o ní? Co s tím má společného? Bydlí spolu?“

„Ne. Talleyová před dvaceti lety zabila kluka. Prokousla mu hrdlo. A Castillo chce, abyste to udělali úplně stejně. Fotky dostaneš.“

Mosselley nereagoval, jen mlčel. Pak se zeptal: „Může se tady kouřit?“

„Ani náhodou, pokud nechceš vyhlásit evakuační poplach.“

„Ty po mně chceš, abych někomu prokousl hrdlo?“

„Jo. Ale ne ty jako Mosselley, ale ty jako Talleyová.“

„Nerozumím.“

„Dostaneš 3D model jejích čelistí a necháš zhotovit přesnou kopii. A tou to uděláš.“

„Cože?“

„Dostaneš taky její DNA. Nějaký vlasy a podobně. Možná i pot.“

Mosselley dál nechápavě zíral na svého nadřízeného.

„Opravdu pořád mluvíme vážně?“

„Do prdele, Kevine, jasně že mluvíme vážně. Tahle akce je Castillovou absolutní prioritou. Po tý holce pase už dvacet let. Slehla se po ní zem a zametla po sobě všechny stopy. Nemáme takové prostředky, abychom ji mohli hledat po celém světě. Policie a FBI je má, Interpol je má taky. Už chápeš?“

„Ne,“ přiznal Mosselley po pravdě.

„Potřebujeme ji najít a tohle je dokonalá příležitost. Dvě mouchy jednou ranou. Eliminace krysaře – a na místě činu zůstanou stopy po Talleyové. Zbytek už je na policii.“

„To jako dostanu její čelisti a těma mám tý ženský prokousnout krk?“

„Konečně jsi to pochopil.“

„To je přece blbost.“

„Asi si k tomu budeš muset vyrobit nějaké pomocné zařízení. Nejspíš nějaké velké kleště, na které ty zuby upevniš. Protože rukama možná nedokážeš vyvinout takovou sílu... Ale ty už něco vymyslíš.“

„Do prdele,“ hlesl Mosselley a prohrábl si kšticí. „Tak tohle bude moje premiéra.“

„Všechno je jednou poprvé. A předtím se z ní pokusíš vytáhnout všechno, co ví o Talleyové a o Morphin Red. Jak se o tom dozvěděla, odkud, a pokud má nějaké materiály, tak kde. Taky tam sebereš veškeré počítače, optické disky a vůbec všechna paměťová média. Musí ti říct i všechna hesla, co má k souborům na síti.“

„To jako myslíš..., jako že bych ji měl i mučit?“

„Když to bude nezbytné...“ máchl rukama Ellins.

„Takže si s sebou mám vzít i nějaké nože, kleště a...“

„Všechno, co uznáš za vhodné, abys z ní vytáhl to, co Castillo chce.“

Mosselley nad tím jen zavrtěl hlavou.

„Kdy se to má uskutečnit?“

„Co nejdřív. Dal mi na to maximálně tři dny.“

„To je blbost, to se nestihne připravit.“

„Musí se to stihnout.““

„Kde bydlí?“

„V Sharp Leadenhall.“

„Do prdele. To je třetí level. Bude to pevnost.“

„Je mi to jasný. Proto si s sebou vezmi to nejlepší, co máš. A co nemáš, to si nakup. Máme otevřený rozpočet.“

„Budu chtít s sebou Stawrowského.“

„Nemyslím si, že zrovna on je ta inteligenční hvězda, která...“

„O to nejde. Ale má displej načipovaný do levého oka. A pokud bude třeba mučení... Prostě ho budu chtít mít sebou.“

„Dobrá.“

„Sharp Leadenhall?“

„Jo.“

„Panebože... to je úplně na hovno. Všechno je tam kódovaný v síťových strukturách, takže budu potřebovat softwarový otvírák.“

„Budeš ho mít.“

„A taky kódovaný audiokanál. A tady chci někde zřídit krizový dispečink. Budu muset být napojený na policii.“

„To se zařídí.“

„Taky brýle s elektronvoltovými čočkami a generátor na odstínění senzorových čidel.“

„Ten nemáme, budeš si ho muset zajistit externě.“

„A rezonanční rušičku hluku.“

„Taky externě. Víš, kde to shánět?“

„Jo, vím.“

„Tak se do toho dej, nemáme moc času.“

7.

Těch dvě stě padesát kilometrů z Baltimore do New Yorku, kde sídlila centrála společnosti Psychomedics, absolvovala Jay metrem a včetně zastávky ve Filadelfii to byla rovná hodina. New York byl s Baltimore již téměř srostlý a jeho panorama tedy vypadalo skoro stejně. Čtyři třicetipodlažní levely, zvnějšku ztužené tvrzenou polykarbonátovou příhradovinou kombinovanou s kompozitní keramikou, připomínaly prostorovou mřížku nepravidelného krystalu neuvěřitelné složitosti.

Deset kilometrů před hlavním terminálem byl kód jejího mobilu přijat spirálními senzory městského bezpečnostního

systému a současně s tím se jí načetla podrobná navigace. Zadala Newark, Psychomedics ústředí a byla ji vygenerována nejrychlejší trasa, obsahující metro, výtah, neorail. Celkem na hodinu a půl (délka 11 tisíc metrů).

Psychomedics vlastnila jednu z nejrozsáhlejších sítí lékáren ve Státech. Celkem jich bylo čtyři sta šedesát, k tomu dva výzkumné a vývojové farmaceutické ústavy a jedenáct výrobních středisek produkujících léky po tunách. Vstupní vestibul měl stěny ze skla, po němž pomalu stékala voda sycená bioluminiscenčními organismy, které duhově světélkovaly. Uprostřed haly se místo klasické fontány (kterou měla skoro každá firma) tyčila malá sopka, z jejíhož jícnu opravdu vytékala žhavá láva a ke stropu stoupal naoranžovělý dým. Za recepčním pultem seděla androidí holka. Byla zrzavá (asi aby její vlasy ladily se sopečným dýmem) a její obličej i postava byly kopií herečky Liz Hayworthové (což muselo stát strašlivé peníze, uvědomila si Jay).

„Dobrý den, potřebovala bych mluvit s paní ředitelkou,“ oznámila a opřela se o skleněný pult, ve kterém pulzovaly malé modré bublinky.

Recepční se na ní zadívala. Možná zrovna porovnávala její obličej s databází obchodních partnerů společnosti a vyhodnocovala její potenciální důležitost či naopak bezvýznamnost.

„Bohužel, paní ředitelka není přítomna, madam. Ale i kdyby byla, musela byste být ohlášena, což nejste.“

Nemělo cenu ptát se, jak to ví. Jejich monitorovací systém už si určitě stáhl identifikaci z jejího mobilu.

„Samozřejmě že nejsem ohlášena. Jsem její dávná kamarádka ze střední a jenom projíždím, tak jsem ji chtěla pozdravit.“

„To mě mrzí, madam. Ale lituji, slečna Lecroneová zde opravdu není. A není ani v New Yorku, je mimo město.“

„Aha... Tak to je hodně blbý,“ řekla Jay zklamaně a přemýšlela, co s tím.

Vlastně ji ani nenapadlo, že by Amy nemusela být v New Yorku.

„Podívejte,“ obrátila se znovu k zrzavé kopii Liz Hayworthové, „potřebovala bych s ní nutně mluvit. Dáte mi na ni aspoň mobil?“

„Lituji, ale to opravdu nemohu. Ale mohu vám nabídnout kávu.“

To se asi zbláznila. Její software nebyl zrovna dokonalý.

„Je tu alespoň nějaký její zástupce? Někdo, kdo firmu řídí v její nepřítomnosti? Možná mi ten kontakt dá on, když vy nesmíte.“

„Ano, je tu Gershwin.“

„A mohla bych s ním mluvit?“

„Normálně Gershwin s nikým mimo zaměstnance firmy osobně nejedná. Ve vašem případě je ale ochoten učinit výjimku. Ptá se, oč prý jde.“

„Prosím?“

„Chce slyšet důvod. Slyší vás, madam. Jsem s ním ve spojení. Dokáže vnímat třiadvacet lidí najednou. Je to umělá inteligence.“

„Amy zastupuje android?“

„Gershwin, madam.“

„No dobrá. Řekněte mu, že bych s ním potřebovala mluvit mezi čtyřma očima.“

„Asi myslíte elektronvoltové čočky. Má čtyři. Takže pokud byste je považovala za oči, je tato rozmluva možná jen mezi šesti očima.“

Androidí holka si ten dialog vyloženě užívala. Jay ale rozhodně neměla náladu vybavovat se s procesory, byť sebevýkonnějšími. Už to chtěla vzdát, ale pak jí došlo, že jestli si Amy coby svého zástupce zvolila umělou inteligenci, tak to bude něco, čemu může bezmezně věřit. A podle toho by měl taky vypadat jeho software.

„OK. Mohu mluvit s Gershwinem? Řekněte mu, že je to důležité a jedná se o Amy.“

„Právě jste mu to řekla, madam... Můžete. Výjimečně, protože vás zná.“

Jay se zarazila. Byla si jistá, že ho nikdy neviděla a on ji taky ne. Pochopila, že je to Amyina práce.

„Třetí výtah vlevo, čtvrté patro,“ oznámila Liz sladkým hlasem.

8.

Gershwin byl evidentně dokonalejší než silikonová kopie Liz Hayworthové dole. Vzhledově tedy určitě ne, jelikož vypadal vážně hrozně a Jay se ani nedivila, že ho Amy nenechá jednat s nikým mimo firmu. Měl velmi ostré rysy, jakoby vysekané dlátem, pronikavé kulaté oči (nepochybně s vnitřními multidispleji) a dva páry měl skutečně i vzadu, mezi vystříhanými vlasy. Na každé ruce šest prstů (za malíčkem další palec) s bioslitinovými plátky na vnitřní straně. Nepřirozeně široký nos (Jay odhadovala na spektrální analyzátory uvnitř), uši připlácnuté k lebce a každé z nich osazené nejméně osmi indukčními směrovými mikrofony. Hřbet pravé ruky měl naježený dvanácti mikrokonektory a jeho absolutně bezhlučný pohyb dával tušit, že uvnitř neforemného těla se skrývá elektromagnetický svalový systém na mozaikové kostře (takže žádné servomechanismy a hydraulické systémy).

„Dobrý den, slečno Jay,“ řekl příjemným hlasem televizního moderátora. „Vypadáte mnohem líp než v mé databázi. Když dovolíte, tak si ji tímto aktualizuji. Dáte si kávu, čaj, koňak... Nebo snad čistý líh?“

Jay na něj vyvalila oči.

„Ve vašem případě je možný i joint či koks s vanilkovou příchutí.“

Panebože, co všechno mu Amy navykládala? Nicméně jen touto jedinou větou si okamžitě získal její důvěru. Jestli ví o lihu a koksu s vanilkou, nemělo cenu s ním hrát žádnou překombinovanou hru. Viděl ji absolutně nahou, tak jako nikdo. A hned potom jí po zádech přeběhl mráz, protože si uvědomila, že jestli o ní tato struktura narvaná univerzálními bioprocesory ví úplně všechno, přičemž nepochybně nonstop komunikuje i s veřejnou sítí, tak stačí, aby ho někdo hacknul a...

„Promiňte, pokud jsem vás nějak zmátl,“ ozval se rozpačitě Gershwin, „ale nemusíte mít obavy. Všechno je naprosto bezpečné.“

Jako by jí snad dokázal číst myšlenky.

„Dík,“ hlesla jenom a posadila se do křesla, které jí něžně objalo boky. „Potřebovala bych nutně mluvit s Amy.“

„Slyšel jsem. Ale jestli jí chcete říct jen to, že se jméno Wendy Talleyové objevilo na netu na blogu Jiny Laughlinové, tak už to ví.“

„Cože?“ Jay překvapením zamrkala. „Ona to ví?“

„Jistě. Řekl jsem jí to.“

„A to mi ani nezavolala?“

„Proč? Nechtěla vás zbytečně zneklidňovat. A navíc předpokládala, že to objevíte také.“

„A ji to nechalo zcela klidnou?“

„Monitoruji její zdravotní stav čtyřicet hodin denně. Ve chvíli oznámení jsem sice zaregistroval poněkud zvýšenou neuronovou aktivitu a mírně zvýšenou hladinu adrenalinu, ale opravdu jen na chvíli. Pomohl jsem jí vyhodnotit rizika.“

„A s jakým výsledkem, jestli to není tajemství?“

„S téměř nulovým,“ oznámil její umělý společník klidným hlasem. „Nic se neděje.“

„Tak to já mám na celou věc úplně jiný názor.“

„Jistě. Možná je to ale jen tím, že já jsem oprostěn od jakýchkoli emocí a vše vnímám pouze racionálně.“

„No právě. A mnou cloumají emoce. Fakt bych potřebovala s Amy mluvit. Aspoň jestli jí něco říká jméno té novinářky. Vůbec to nechápu. Můžeš se s ní nějak spojit?“

„Jsem s ní ve spojení skoro pořád. Navíc má na sítnicích implantovány mikrosnímače, takže pokud chce, mohu vidět jejíma očima.“

„Ty vidíš jejíma očima?“

„Jen když chce. V některých chvílích tuto funkci samozřejmě blokuje.“

„Ona má před tebou tajnosti?“ podivila se Jay.

„To si nemyslím. Spíše nechce, aby z některých okamžiků jejího života byl pořízen záznam. Automaticky to totiž zálohuji.“

„Takže má tajnosti.“

Gershwin se zamyslel. Alespoň to tak Jay připadalo.

„Myslím tím okamžiky velice živé sexuální interakce mezi lidmi, slečno Jay.“

„Aha... No dobrá. Takže: mohu s ní mluvit, nebo ne?“

„Právě dokončila jedno z mnoha jednání a je na cestě do hotelu, takže by to asi šlo... Ano... říká že ano. Teď se na chvíli odmlčím a ona vás uslyší, Jay.“

„Sakra, já ale měla na mysli maximálně zabezpečený kódovaný kanál.“

„Samozřejmě, jde o biokódování v Ultramarínu 4. Takovým nedisponuje ani Národní bezpečnostní agentura.“

„Čau, Jay, slyšíš mě?“ ozval se najednou ženský hlas z Gershwinových úst, aniž by jimi pohnul, a on sám znehybněl.

„Jo..., slyším. Seš to ty, Amy?“

„Samozřejmě. To teda čumím, že ses vypravila až k nám. To už musíš být hodně nervózní.“

„To máš pravdu. A nechápu, jak to, že ty jsi tak v klidu.“

„Vždyť se nic neděje, nepanikař.“

„Něco asi jo, když...“

„Ale blbost.“

„Sakra, někde k tomu jménu přijít musela, ne?“

„No jasně, od svý mámy.“

„A kde k němu přišla ona?“

„Byla to novinářka z BalTime.“

„To vím taky, ale jak přišla...“

„Vždyť s tebou mluvila.“

„Cože?“

„No jasně. Ty už si nevzpomínáš? Vpadla tam tenkrát jako velká voda. Musela mít někoho vlivného za sebou, když ji tam vůbec pustili. Ale nikdo s ní nechtěl mluvit. Jediný, kdo souhlasil, jsi nakonec byla ty.“

„To už si teda vůbec nepamatuju. Na nic podobného si nevzpomínám.“

„Nejspíš ti to už vypadlo z hlavy. Ostatně, nenechali vás spolu dlouho. Asi dostali od někoho befel a vyrazili ji odtamtud.“

„Aha... Tak na to si fakt nevzpomínám.“

„Možná ti tenkrát ani neřekla své jméno. Ale určitě jsi s ní mluvila.“

„No tak jo. Tak dík, aspoň jedna záhada se vyjasnila. Hele, kdyby se kolem toho ještě něco dělo...“

„Neboj, Gershwin to všechno sleduje, buď v klidu. Kdyby něco, dám ti vědět.“

„Jako s tímhle, jo?“

„Ale tohle nic nebylo, Jay. Neblbni. Myslím tím, kdyby opravdu o něco šlo. Budeš první, kterou budu kontaktovat, neboj.“

„Tak jo, trochu jsi mě uklidila.“

„Nepotřebuješ nějaký psychofarmaka? Když tak si řekni Gershwinovi.“

„Ne dík, jsem v poho.“

„To ráda slyším. Někdy musíme zajít na kafe.“

„To určitě uděláme. Tak se zatím měj.“

„Ty taky.“

„A dík.“

9.

WENDY TALLEYOVÁ – DENÍKOVÝ ZÁZNAM

Bylo to vykachličkovaný blběji než sme měli v Saint Agnes. Jenom bíle což bylo děsně otravný. Normálně na palici. Čuměli na mě jak na nějakou mimozemskou krávu. Dvanáct holek ve společnejch sprchách. Tý nejstarší sem hádala tak sedmnáct. Už měla docela velký kozy a dole byla fakt hustě přírodní zatímco tý nejmladší bylo asi osm. Ta neměla kozy žádný a dole byla hladká jak batole. Už mi bylo jasný že to tu bude na posráaní. Totální voprúz. Nakrátko ostríhaná holka v protější sprše měla pruhovatý záda skoro jak zebra. Červený nepravidlený šmouhy. Bič nebo možná ocelová tyč. Otočila se ke mně a řekla co čumíš ty pizdo? Tak sem jí řekla ať se de vycpat kráva. U dveří stála tlustá vyšumělá bachařka a kvákala něco abysme se jako zklidnily nebo na nás pošle Agyho. Ještě nevím kdo je to Agy ale byl mi totálně u prdele. Přitom nás všechny ta čubka hltala lačným pohledem div jí nevypadly voči z důlků skoro u toho slintala. Normální vydlabaná čúza. Čekala sem kdy si strčí pracku do spodárů a začne si to dělat. Patnáctka z vedlejší sprchy na mě zavrčela jestli sem tu nová tak sem řekla že asi jo když mě tu ještě nikdy neviděla. Ta už měla kozy docela dobrý a dole měla vostrý strniště. Asi se holila a týden vynechala. Neměla sem náladu s nikým se bavit. Měla sem náladu na hovno protože celý to tu bylo na hovno. Ta přírodní vedle mi řekla že Setnerová na mě čumí jak na nějakéj zlatej poklad. Mrkla sem

na bachařku. A pak ještě řekla že možná nahradím Jane jejího oblíbeného robertka. Tak sem jí na to řekla že to ať si zkusí a vykousnu jí kundu. Dvě holky o dvě sprchy dál kerý mohly být vo trošku mladší než já se mydlily navzájem a dělalo jim to asi dobře protože se mydlily všude i na kozách a na pipině a bachařka u dveří na nich mohla voči nechat a střídavě čuměla na ně a na mě tak sem se k ní votočila zádama. K pizdě. Přivezli mě před třema hodinama jako další exotický zvíře do zoo. Nečekala sem že detenčák bude nějaký ráj ale ocuď pocuď. Pak mi ta vedle řekla že je Bára. Tak sem řekla čau a že sem Wendy. Otočila sem pákou u sprch co nejvíc na teplou jenže furt tekla zasraná vlažná. Zeptala sem se Bára jestli tu neteče teplejší a vona řekla ať zapomenu na teplejší protože to by prý dělalo páru. Já sem řekla že mám páru ráda a vona řekla že by se jim pak rosily ty zkurvený kamery. Pak ukázala nade dveře a pak ještě do protějšího rohu pod stropem. Fakt tam byly kamery. Tak sem se jí zeptala jestli sou jako vopravdový jestli nás fakt natáčí a vona řekla že jo. A že si zvyknu. Čtrnáctiletá holka vod protější sprchy si pak stoupla přímo proti kameře nad dveřma a mydlila svý mrňavý kozy. Totální úletářka. Neměla sem ani mýdlo tak sem se zeptala jestli mi ho někdo půjčí a Bára se divila že mi ho ani nedali a když sem řekla že asi zapomněli tak řekla že to asi těžko a že spíš si ho budu muset něčím vysloužit. Pak mi podala svůj kousek a zeptala se proč sem tam. Tak sem jí řekla že sem prokousla krční tepnu úchylnému kámošovi a vona na to že to asi teda nebyl kámoš a já řekla že von si myslel že jo. Pak se mě ještě zeptala jestli to přežil a já řekla že ne.

10.

Baltimorská kriminálka sídlila v parku Druid Hill. Nutno ovšem přiznat, že z toho parku už toho moc nezbylo. Vlastně

vůbec nic. Tam, kde bylo jezero Druid, les a botanická zahrada, nyní vyrůstaly ze země tetralaminátové rampy, pilíře z tvrzené strusky a nosníky z ušlechtilé slitiny kombinované s elektricky tónovanými stěnami z polymerového skla. Z celé té úžasné přírodní fauny vlastně zůstal jen název.

Centrála policie byla hned v prvním levelu (dalo by se říct na dně bývalého jezera), aby měli blízko jak do horních, tak do spodních levelů. A taky k nejpřímější cestě ven z města, která byla zabezpečena speciálními tunely vyhrazenými jen pro integrovaný záchranný systém.

Dan Duarte, čtyřiatřicetiletý vyšetřovatel, stál na Whitelock Street před jedním z jedenácti výtahů (měl číslo deset a byl vyhrazen pro příslušníky policie) a čekal, až se kabina z nebeských výšin konečně dohrabe do přízemí. Unaveně do sebe hodil dva mentolové bonbóny. Převaloval je na jazyku a zhluboka dýchal. Dan Duarte byl specialista na vraždy, jeden z nejlepších. Jeho vysoká štíhlá postava budila respekt, který podporovalo vysoké myslitelské čelo a počínající kouty. Vlasový deficit v přední části hlavy si vynahrazoval vzadu, kde si dlouhé vlasy stahoval do culíku.

Výtah dorazil a oznámil, že čeká na jeho autorizační kód, právě ve chvíli, kdy docucal Mentolovou explozi (jak hlásal nápis na obalu). Přiložil mobil ke čtečce, a ještě než se otevřely dveře, dvakrát se mohutně nadechl a vydechl a pak zadržel dech. Nastoupil do výtahu. Měl před sebou cestu nahoru dlouhou dvacet podlaží, ale vyjel jen do devátého, kde se výtah zastavil a nade dveřmi se rozsvítil reflexně červený nápis *Toxikologie pozitivní*. Pak se kabina dala zase do pohybu, ovšem směrem dolů.

Duarte zuřil. Zadržovaný dech a mentolová exploze nepomohly. Ty zkurvené senzory, čidla a analyzátory měly dokonalejší čenich než nejlepší pes. Bylo jasné, že i přes všechna opatření

se dnes do práce nedostane. A navíc o tom bude pořízen záznam – tenhle měsíc už podruhé. Do prdele.

Vrátil se včera ze Soft Night už v devět večer a doufal, že se to do rána vstřebá. Jak vidno, nevstřebalo. Jenže si nemohl pomoci. Zbožňoval Soft Night. Dynamické celonoční akce byly poháněné kyberhudbou, koksem, extází a utopickým pocitem přátelské soudržnosti ve stylu Věku vodnáře. Většinou se odehrávaly ve volné přírodě a místo a čas byl oznamován téměř konspiračně prostřednictvím kódovaných nevinných SMS zpráv nebo přes internetové stránky burzy akvarijních rybiček či šifrovanou diskusí pod články o globálním oteplování. Účastníky byli většinou lidé v pytlovitých kalhotách, tričkách s parodickým nápisem nebo jakýchkoliv volných hadrech z polyuretanu protkaného hliníkovými vlákny a led diodami, se kterými se pak celou noc účastnili euforického tanečního maratonu a chemicky navozené expanze ducha.

Dveře výtahu se dole otevřely a Duarte otráveně vylezl zpátky na Whitelock Street. V kapse se mu rozvibroval mobil. Vytáhl ho. Horší jméno si už na displeji ani přečíst nemohl. Hugh Burdower, ředitel. Ta pitomá udavačská čidla už mu asi dala vědět. Nemohl to nevzít.

„Jo, slyším vás. Dobrý den.“

„Kde seš? Potřebuju tě nahoře.“

„Zrovna jsem tam jel, když měl výtah nějakou poruchu, nebo co, a poslal mě zase dolů.“

„To si vyřídíme později. Teď se vrať a ať už jsi u mě.“

„Nepustí mě tam, je nějaký precitlivější. Možná chyba softwaru.“

„Jo, ale toho tvého, blbe. Wasonský se to pokouší odblokovat.“

„OK. Jak si přejete.“

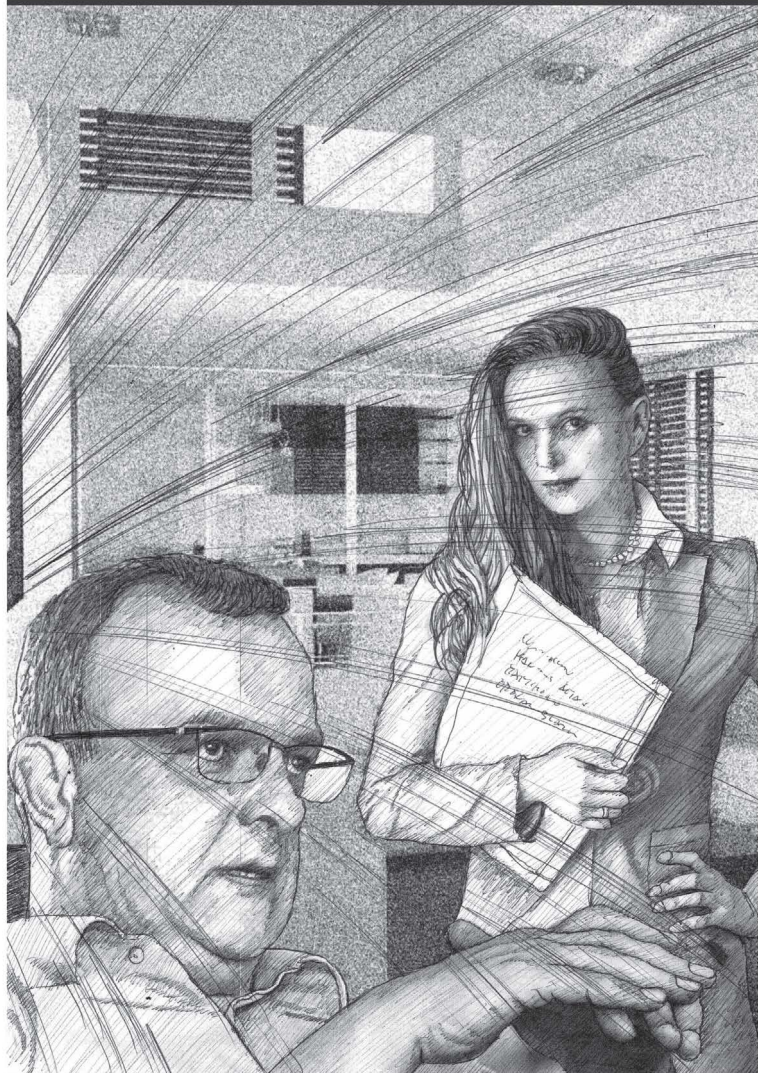
Hugh Burdower měl pětapadesát, ostré rysy kontrastující s bambulovitým rozpláclym nosem a možná zbytečně velké uši. Baltimorské kriminálce šéfoval už sedmnáct let a za tu dobu se vypracoval na poměrně úspěšného dodavatele živého materiálu do federálních věznic na východním pobřeží. Za své úspěchy ovšem nevďčil ani tak dokonalým kombinačním a analytickým schopnostem, jako spíše dobrému čichu na lidi. Dal dohromady několik dokonale sebraných vyšetřovacích týmů a dokázal intuitivně odhadnout, jaký z nich na který případ nasadit. Takže jakmile dostal první kusé informace o masakru v Sharp Leadenhall, bylo mu jasné, že tam musí poslat Duarte.

S tím, že ho čidla výtahu pošlou zpátky domů, ovšem nepočítal. Musel aktivizovat Wasonského z počítačové centrály, aby intoxikovaného podřízeného dostal nahoru, což nebyla vůbec jednoduchá operace, protože bylo nutné odstavit molekulární senzory napojené na biotechnologické obvody a izotopové indikátory. Tomu se pochopitelně autonomní bezpečnostní systém bránil zuby nehty, až ho Wasonský musel brutálně odstříhnout, čímž se na washingtonské FBI rozblikala výstražná stroboskopická světla, protože se celá centrála baltimorské kriminálky na několik sekund ocitla bez jakéhokoli bezpečnostního jištění.

Proto když Duarte konečně naroloval do Burdowerovy kanceláře, neměl ředitel vůbec dobrou náladu.

„Dva měsíce bez prémie,“ přivítal ho místo pozdravu.

Vyzáblá mrcha Stepardová, která stála vedle jeho stolu, se jen ušklíbla. Duarte ji nesnášel. Byla to klasická čtyřicítka s mohutnou hřívou tmavých vlasů sčesaných na jednu stranu (retro styl dle Pop Vision, určený ale pro dvacítky), a pokud by

„Dva měsíce bez premií,“ přivítal ho ředitel místo pozdravu a ta mrcha Stepardová se jenom ušklíbala.

po něm někdo chtěl popsat její tvář, tak by mu stačilo jediné slovo. Mrcha. Číslo jí to z očí. Vůbec nechápal, proč si ji Burdower drží, ale možná právě proto. Asi měl sexuální úchylku na mrchy, tak jako ji někdo má na dámské kalhotky nebo ženská chodidla.

„Je to fakt nějak přecitlivělý,“ oznámil Duarte a posadil se do křesla naproti. „Měl jsem jenom pár pralinek.“

Burdower mrknul na monitor na stole.

„Jo... plněných koksem a balených v marjánkových listech, ty vole. Mám ti to tady přečíst v miligramech?“

„No tak jo. Jedna známá měla narozeniny.“

„A určitě velmi kulaté,“ poznamenala Stepardová ironicky.

Duartovi blesklo hlavou, že příští obětí, jejíž vraždu dostane na starost, bude možná ona.

„Mám hlášený případ v Sharp Leadenhall,“ ujal se Burdower opět slova. „Mrtvá žena v čísle 715.“

„A místní hlídka usuzuje na násilnou smrt?“ zeptal se Duarte.

„Jo, usuzuje. Oběť se jmenuje Jina Laughlinová a je částečně rozčtvrcená. Nebo spíš roztrhaná.“

„Prosím?“

„Prý je to vážně hnusný. Vezmeš si dva techniky a hned teď tam zajedeš, než to tam ti okrskoví pitomci zapatlají ještě víc, než to zvládli doteď.“

„Víš aspoň příčinu smrti?“

Burdower otočil monitor k Duarteovi.

„Tipuju to na krokodýla nebo rozběsněného medvěda.“

12.

„Je to hotové,“ oznámil Kevin Mosselley unaveně, když se posadil do křesla naproti Mattu Ellinsovi.

„Dík,“ prohodil jeho ovládací software.

„To nebude stačit. Bylo to fakt náročný,“ dodal Mosselley.

„Co tím myslíš?“

„Že by si to zasloužilo prémii. Bylo to vážně odporný. Ještě že jsem tam měl Stawrowského, já bych to asi nezvládl. Nevím, jestli sis při zadávání instrukcí vůbec dovedl představit, co po mně vlastně chceš.“

„Otázku prémie budeme řešit až podle toho, jak to vyhodnotí policie. To, že je z tvé strany hotovo, ještě neznamená, že jste něco nezmršili.“

„Nebylo co. Chtěls masakr...“

„Já ne, Castillo.“

„...máš masakr. Stawrowski se vážně vyřádl. A pokud se chceš poblít, vyžádej si od něj záznam. Dopředu ale říkám, že ti to nedoporučuju.“

„Stawrowského okamžitě pošli na naši kliniku do Aliceanna Point.“

Mosselley se na Ellinse překvapeně podíval.

„Proč?“

„Protože mu ten záznam musí okamžitě smazat. Nemám zájem, aby v těle nějakého blba, o kterém nikdo neví, kdy mu rupne v kouli, byl záznam z téhle akce. Předtím ho ale stáhni na naší zabezpečenou síť.“

„Bude remcat. Má z doktorů strach.“

„Ty vole... On zmasakruje ženskou a má strach z doktorů?“

„Jo.“

„To je mi u prdele. Když bude remcat, tak ho odstřel. Ale ten záznam z jeho těla prostě musí zmizet.“

„OK. Zařídím to.“

„Mluvila?“

„Jo. Ostatně, kdybys viděl, co s ní to zvíře dělalo, ani by ses nedivil. Myslím, že nám řekla všechno, co věděla. Budeš to mít na tom záznamu.“

„Nechci záznam. Chci jenom jeho přepis. Nechci se na to dívat. Chci pouze přepis otázek a odpovědí bez jakýchkoliv komentářů nebo dokumentací, jak k nim došlo a co se tam dělo. Prostě strohý dialog, ale slovo od slova.“

„To budu asi muset zařídit sám, protože Luisa i Margaret by se z toho zhroutily.“

„Do prdele, to je snad jasný, že to musíš udělat ty. Nemůže to vidět nikdo jiný.“

„Jasně.“

„Teď mi aspoň v kostce řekni, kde přišla ke jménu Talleyové.“

„Ze záznamů své matky.“

„Máte je?“

„Vzali jsme všechno, co v sobě mělo procesor nebo paměť. Dokonce i z myčky, koupelnového automatu, řídící jednotky médií a všechna střeva z bezpečnostního softwarového bloku. Dostali jsme z ní i heslo na soubory na netu a veškerou e-mailovou poštu. Nick se tím právě teď probírá a maže na síti všechno, co s ní souvisí. A Nick je pečlivý, určitě tam nic nenechá.“

„Musí to udělat dřív, než se po tom začne pít policie.“

„Dyť říkám.... Právě na tom dělá a nepřestane dřív, dokud to nebude absolutně čistý.“

„Doufám ale, že než to všechno smaže, tak pro nás pořídí kopie. Hlavně tu poštu potřebujeme – co komu vykrařala, s kým si o tom psala.“

„Samozřejmě, není blbej.“

„Dobrá. Sepiš mi krátkou souhrnnou zprávu, se kterou bych mohl přijít za Castillem.“

„Jo. Dej mi hodinu.“

„A nezapomeň monitorovat policii.“

„Už se děje. Poslali tam Duarte.“

„Do prdele... Ten není úplně blbej. Doufám, že jste po sobě

opravdu zametli všechno, co šlo, a nechali tam jenom vlasy Talleyové.“

„Nejenom vlasy. Taky jsme vyčistili kamery výtahu a výstupu z eskalátorů. Měly dvě pětiminutové poruchy.“

„OK. Tohle všechno mi tam napiš.“

„Jo.“

13.

Sharp Leadenhall byla poměrně luxusní obytná čtvrť ve třetím levelu, v útrokách kompaktní městské struktury. Duarte si už ani nevzpomínal, kdy byl naposledy přivolán k oběti v tak vysoko položeném levelu. Kriminalita zde byla téměř nulová – hlavně proto, že bez autorizační karty se sem těžko někdo dostal. Stěny čtvrtého patra, kde se nacházel byt Jiny Laughlinové, byly obloženy chromopolymery se zpožděným zrcadlovým efektem a na podlaze byl položen žárově upravený čedič opaleskující stříbrnými pulzy. Duarte nad tím jen nechápavě zavrtěl hlavou. Kdyby tu bydlel, musel by si připadat jako v permanentním drogovém opojení. Ale možná to byl záměr, aby obyvatelé ušetřili za halucinogeny. Zastavil se u dveří, u nichž postávali dva uniformovaní policisté a jeden civilista v kvádru.

„Duarte, kriminálka,“ ohlásil se a přiložil svou kartu ke čtečce, kterou jeden z uniformovaných držel v ruce.

„Já jsem Galew ze čtvrtého okrsku,“ podal mu ruku muž v civilu.

Měl malé krysí oči, navíc částečně překryté převalnými víčky, takže vypadal trochu jako Číňan.

„Máte někoho uvnitř?“

„Ne, všechny jsem vyhodil. Je tam všude krev, jenom by ji rozpatlali.“

„To jste udělal dobře.“

Pak mu menší muž otevřel vchodové dveře bytu. Duarte před nimi ale zůstal stát a zkoumal je přivřenýma očima.

„Nevidím tu žádné poškození. Že by oběť pachatele sama pustila?“

„Asi jo. Je to jistě biochemickým kódem, takže ho asi opravdu musela pustit sama.“

Duarte se zahleděl na mikrokameru nad dveřním rámem.

„Už se někdo zajímal o ten záznam?“ zeptal se.

Galew zavrtěl hlavou.

„Jak říkám, vešel jsem jenom já a pak jsem hned vypadl a zavolal vás.“

„Kdo to ohlásil?“

„Pět sousedů nezávisle na sobě. Volali na technické zabezpečení objektu, že jim vypadla veškerá elektronika. Lidi od Homelocku to řešili čtyři hodiny od nich z centrály, a když na nic nepřišli, vyslali sem techniky se senzory elektronické aktivity. Ti to pak řešili další dvě hodiny přímo na místě a nakonec si vynutili přístup do bytů. V tomhle nikdo neotevíral. Zkoušeli mobilem kontaktovat majitelku, ale neúspěšně. Otevřeli si univerzálním mechanickým klíčem, který funguje, jen když zkolabuje elektronika. Když otevřeli dveře, zavolali nás. A my pak vás.“

Duarte neměl implantované žádné snímací čočky ani sítnicový displej, a tak sáhl do kapsy a nasadil si služební MV brýle vybavené vysokorychlostní 3D kamerou, indukčním mikrofonem a mapovacím softwarem. Vstoupil do malé předsíně a za ní se mu otevřel pohled do rozlehlého obývacího pokoje. Byt odpovídal umístění ve třetím levelu Sharp Leadenhall. Automatická kuchyňská linka vybavená servomechanismy, iluminční obklad, nábytek z hybridních skořepin, obývací stěna z purpurově černých slitin a teakového dřeva. To všechno bylo postříkáno krví coby výsledek nějaké abstraktní performance.

Dadaistický artefakt. Ovšem pro člověka, který neměl smysl pro umění, to tam vypadalo jako na městských jatkách minulého století.

Oběť ležela na zemi za sedačkou a byla nahá. To, že to byla žena, šlo poznat snad jen podle fragmentu levého řadra. Pravé chybělo. Ruce měla svázané ocelovým drátem, hlava byla téměř oddělená od těla. Ale ne žádným řezem, ale jako by jí krk něco vykousalo až na kost. Na břiše spousty otevřených ran, místy vytržené kusy masa. Otisky zubů byly naprosto zřetelné. Vagina rozkousaná na krvavou kaši z masa a krve. Ze stehů částečně stažená kůže, asi také zuby.

Duarte nikdy nic podobného neviděl. Ohlédl se za sebe, ale Galew tam nebyl. Zůstal venku na chodbě s oběma policisty. Asi už to podruhé vidět nemusel. Stůl vysunutý z obývací stěny byl zdemolovaný a napůl rozebraný a visely z něj jen kabely. Byl z něj vypreparován počítač. Nebo možná pouze pevný disk. Duarte opatrně obešel celý pokoj. Nikde neviděl notebook ani mobil. Z linky byla také vytažená počítačová jednotka. Dokonce i myčka byla napůl rozebraná. Vůbec to nechápal. Opravdu to vypadalo na krokodýla nebo na medvěda, jenže ti většinou nejdou po počítačích. Otevřel ledničku. Nahoře na talířku ležely tři lidské prsty. Ukousnuté. Viděl toho už hodně, ale tohle mu mozek nebral.

14.

PŘÍBĚH WENDY TALLEYOVÉ

Matka Leona byla postfeministickou podnikatelkou v kyberprostoru, redigovala webové stránky Cyberanimal Sex, které byly předobrazem světa, v němž se to hemží modemy a vibrátory, a takzvané *neponižující pornografie*. Svým způsobem byla odpadlík, jelikož dříve bývala zarytou stoupenkyní právnický

Michele Biouxové, známé bojovnice proti pornografii. Poměrně úspěšný byl také její lesbický měsíčník *Na zádech*, později přejmenovaný na *Cyberorgasmus*, analyzující zkušenosti s virtuálním sexem.

Wendin otec Timothy byl rovněž kyberprostorový novinář (přes net se také seznámili), aktivní přispěvatel do internetového týdeníku *Vítej v této mašinerii*, což byly stránky zaměřené na kritiku života ubíjeného tupým světem velkých firem a jejich zaměstnaneckou kulturou (Oponenti jej hodnotili slovy: Stupidní sračky produkováné nespokojenými kancelářskými trubci.). Obsah *Mašinerie* hltaly hlavně přetížené ztracené existence oslepené počítačovými monitory, degradovaní administrativní pracovníci, propuštění posílčci a všechna ostatní zneužívaná kolečka firemních soustrojí.

O oba tyto skvělé rodiče přišla Wendy na dálnici Pennsylvania Pimpkite, táhnoucí se mezi Baltimore a Pittsburghem, když jejich porsche smetl z vozovky návěs kamionu. Jejich těla se stěží podařilo vyřezat z vraku (a stejně pak v rakvích neležela kompletní). Tehdy bylo Wendy dvanáct let. Nikdo z rozsáhlého příbuzenstva o ni neměl zájem a tak byla sociálkou umístěna do Domova pro opuštěné děti v Saint Agnes, patnáct kilometrů jihozápadně od Baltimore. Pro do té doby introvertní plachou dívku to byl šok, z něhož se ovšem během prvního roku stačila vzpamatovat a brzy si mezi ostatními opuštěnými spoluchovanci získala respekt, protože sílu nahrazovala inteligencí. Prvních problémů s úplňkem si všimla ve svých třinácti. V ten čas byla neklidná, postupně stále více hyperaktivní a se silně destrukčními pocity, které se jí zpočátku dařilo ovládat, dokud tři měsíce po svých čtrnáctých narozeninách kompletně nezdemolovala pokoj. Ústavní psychiatr jí diagnostikoval autismus a vůbec mu nebylo divné, že k němu přišla až v pubertě.

Vše pak vyvrcholilo na tajném nočním mejdanu na oslavu jejích patnáctin. O rok starší Samuel, posilněný pivem, krabicovým vínem a vodkou, se ji snažil osahávat. Měsíc byl v úplňku a Samuel skončil s prokousnutým krkem. Ostré Wendyiny zuby mu vyrvaly deset centimetrů krční tepny. Následující den strávila izolovaná na samotce a dalšího dne byla převezena do Detenčního ústavu pro mladistvé v Dundalku.

15.

WENDY TALLEYOVÁ – DENÍKOVÝ ZÁZNAM

Ležela sem na zádech na pelechu a čuměla do pitomého stropu. Loupala se z něho vomítka. Čekala sem jenom kdy mi kus spadne na držku. Loana ležela na vedlejším pelechu a já se jí zeptala jestli si myslí že ty kamery ve sprchách sou fakt vopravdový. Řekla mi že jo a že ti kretění se na sprchy dycky těší. Tak sem se zeptala jací kretění jestli myslí jako chlapy protože to přece nejde. A vona mi řekla že tady de všeko. Teda že normálně ne. Původně že to heslo na kamery do holčičích sprch měly jenom bachařky. Jenže ho ty čubky daly i těm úchylákům. Balongovi a Harrisovi. A když sem se zeptala proč jim to jako dávaly tak řekla že za to asi něco chtěly. Asi koks nebo hérák a nebo pořádně vošukat. I když prý Leblancovou by vošukali těžko protože to je čistá lesba a že si s ní určitě taky užiju. Pak říkala že Setnerová lesba není jenže je zase tak vyžraná že s ní nikdo šukat nechce protože nejspíš by ani mezi těma horama tuku nenašel její kundu. Furt mi ale nešlo do hlavy že na ty sprchy fakt čumí i chlapi. A Loana řekla že je to víc než jistý a že se vsadí že si to při tom dělají. Že si honí ty svý ptáky a že ty monitory pak mají zastříkaný semenem. Tak sem se zeptala proč třeba nenapsali stížnost a Loana se rozchechtala

až se za břicho popadala. A řekla mi že sem teda fakt hvězda a určitě se tu stanu brzo hodně voblíbenou. A že si tu ještě užiju. Zeptala sem se jí jestli by se našel nějaký důkaz toho jejich čumění a vona řekla že určitě jo. Že možná i na netu. Tak to už mi vůbec nebylo jasné a vona řekla že to tutově pak prodávají přes net dalším úchylákům a někdy to i vyvěsí na úchylácký stránky. Ale že si zvyknu. Tak sem řekla že to si teda kurva nezvyknu. Normálně sem na tý posteli nevydržela a začala sem chodit po pokoji jak nějaký blběj tygr v kleci. A Loana mi řekla abych nevyšilovala a abych to zas tak nehrotila a že si stejně zvyknu. Že Alyssa taky říkala že si nezvykne a teď se třeba pověsí na tu trubku co tam vede napříč sprchama pod stropem a potom udělá nahoře výmyk a roztáhne nohy přímo proti tý kameře v pravém rohu. Tak sem se zeptala jestli není blbá a Loana řekla že ji to baví. Že ji baví jak si představuje jak při tom ti úchyláci slintají a jak si honí ty své ptáky a stříkají na monitor. A že kamery to je to nejmenší. Že tu zažiju ještě lepší věci. Lehla sem si znova na pelech a znova čuměla do stropu a zeptala se jestli se tady dostanou na net. Jestli je tu jako někde počítač s fejsem a tak. A Loana řekla že vona teda tady na počítači ještě nikdy nebyla ale slyšela že je možný za vodměnu se k němu dostat ale má dojem že tu vodměnu ještě nikdo nikdy nedostal. Ale že jestli mi de jen vo to jestli je to pravda můžu se zeptat kluků. Tráva což je bachař to prý někdy ukazuje v kanclu Máriovi. Ty záznamy z těch kamer. Naše kozy a kundy. Za koks. A že Mário je schopnej sem dostat i koks. Jestli chci že to může zařídit ale že bude chtít odměnu. Tak sem řekla ať dou do prdele všichni a Loana mi řekla ať to tak nehrotím. A taky říkala že Lokin sem umí dostat i tvrdej chlast a Trávníkář i herák ale za šukačku. Fakt teda pořádněj vopruz. Ale na druhou stranu bylo jasné že tu určitě nebude taková krutá nuda jako v Saint Agnes.

Nick Hartigen měl devětadvacet a jeho holčičí vizáž ještě zdůrazňovaly dlouhé vlasy česané na pěšinku uprostřed, čistá alabastrová pleť zevnitř vyživovaná rekultivačními implantáty a dlouhé štíhlé prsty na ruku. Absolvent americké MIT a japonské Technické univerzity v Okajamě byl u Lucille Corp. zaměstnán jako kyberexpert přes vyšší autonomní systémy a umělou inteligenci. Pokud zvenjšku vypadal jako holčička, zevnitř byl jako kyborg, protože měl displej načipovaný do levého horního rohu zorného pole, dále senzory pro rozšíření periferního vidění, implantované enzymatické urychlovače, posilovače endorfinových systémů a další spoustu vylepšení, jež byly většinou součástí biotechnologické struktury androidů.

Matt Ellins ho v tom jeho kybertechnologickém království musel chvíli hledat, než ho našel až u zadního stolu skloněného nad stříbrnou matricovou deskou, o které mu Hartigen prozradil, že jde o izotopový indikátor virtuálního prostředí.

Ellins se posadil na vedlejší židli ke stolu zahlcenému dráty a měřáky.

„Chtěl jsem se zeptat, jak jste daleko s analýzou věcí, které vám Mosselley přinesl z bytu Laughlinové.“

„Aha... Jo. S tím jsem skončil.“

„Už? Tak to jste docela rychlý.“

Hartigen se opřel do židle a dal si ruce za hlavu.

„No... Ono ani nebylo moc co řešit. Spousta těch věcí byla absolutně k ničemu. Zajímavý byl akorát digitální datasejf zaplombovaný virovými moduly. To byl opravdu trochu oříšek, ale dostal jsem se do něj, aniž bych zničil obsah. No, a na síti měla úložiště chráněné podprogramem se zabudovanými rezonančními systémy signálové interference.“

„Poslyšte, technické věci mě ani tak moc nezajímají,“ řekl Ellins otráveně. „Mě zajímá výsledek. Bylo tam něco, co by mohlo být..., abych tak řekl... výbušné?“

„To je pro mě příliš subjektivní pojem. Nevím, co je pro korporaci výbušné.“

„Zajímají nás veškeré zmínky o Wendy Talleyové a Morphin Red. To vám snad nemusím říkat.“

„Nemyslím si, že by to po dvaceti letech mělo ještě výbušný potenciál. A teď už se to přece jmenuje úplně jinak.“

„To je možné. Ale to neřešte. Tak bylo tam něco?“

„V datasejfu byla složka Talleyové, kterou dávala dohromady Emily Laughlinová z BalTime. Veškeré zdravotní záznamy a...“

„Proboha, jak se k nim ta čubka dostala?“

„A taky výstupy z Morphin Red.“

„Kurva...“

„Ty byly ovšem značně neúplné, spíše fragmenty.“

„Takže to přece jen měla,“ vydechl Ellins zamyšleně.

„Jistě. Proto jste ji přece tenkrát eliminovali, nebo ne?“

„Jo. Jenže nechápu, jak se mohlo stát, že po tom všem ještě něco zůstalo.“

„Asi jste to neprovedli dost důsledně.“

„Já tenkrát u firmy ještě nebyl,“ zavrčel Ellins poněkud ukřivděně.

„Pochopitelně jsem tím myslel vaše předchůdce.“

„A zároveň vaše. Co ještě?“

„V datasejfu už nic moc, kromě několika poněkud choulostivých fotek.“

„Jejích?“

„Slyšel jsem o ženských s penisem, ale mám dojem, že tenhle její nebyl.“

„Ona měla v datasejfu fotky něčího penisu?“ zeptal se Ellins překvapeně.

Hartigen se na něj podíval s mírně nakloněnou hlavou.

„A co je vám na tom divné? Já mám v kompu několik stovek vagín.“

„No dobrá. Co ta sít?“

„Jak jsem říkal... Měla ochranu rezonančními systémy. Většina z toho po pokusu o průnik zkolabovala.“

„Myslel jsem, že jste profík.“

„To jsem, ale do rychlosti reakcí umělé inteligence mi pořád nějaké ty milisekundy scházejí.“

„No dobrá. Víme aspoň něco?“

„Víme jen to, že něco tušila o klinice ve Woodlawnu. A že si ji možná spojila s Talleyovou, ale to nevím jistě. Po explozi vznikl datový kráter a spousta fragmentů dat byla vpreparována do zbytku softwarových řetězců. V každém případě to bylo všechno zničeno, pokud vám jde o tohle.“

„Nějaké kopie?“

„Nemohl jsem žádné pořídit, když nic nezůstalo.“

„Myslím tím, jestli se někde jinde nemohou nacházet další kopie.“

„Já nejsem Sibyla, já jsem kybernetický operátor. To se musíte zeptat jí.“

„Jí už se na nic nezeptáme. Byla eliminována.“

„Pak to musíme brát tak, že nikde žádné kopie nezůstaly.“

„Budeme se modlit,“ poznamenal Ellins.

„Ano... To je v kybernetice vůbec to nejúčinnější.“

17.

Amanda Lecroneová měla sedmatřicet let, delší rovné vlasy v odstínu světlý ořech a na sobě jednoduché šaty s velkým výstřihem, protkané luminiscenčními nanovlákný, takže jejich barva byla závislá na okamžité okolní teplotě a náladě jejich

majitelky. Sjela rychlovýtahem až dolů do vstupního vestibulu hollywoodských studií Amaco, kde už na ni čekali její dva osobní strážci. Zvedli se z křesel hned, jak ji zahlédli, ale Amanda jim dala rukou pokyn, aby se zase posadili, že si potřebuje dát cigáro. Uvelebila se mezi ně, vytáhla ze stříbrné tabatěrky profesionálně ubaleného jointa a jeden muž z ochranky jí připálil. Unaveně si natáhla nohy a v tu chvíli vůbec nevypadala jako multimilionářka ovládající kontrolní balík akcií Psychomedics, ale jako holka z předměstí, která se v továrně na sny pokouší urvat aspoň podřadnou roličku i v tom nejpodřadnějším bijáku.

V Hollywoodu ji ovšem znal skoro každý, kdo něco znameenal, takže kdyby si o nějakou roli opravdu řekla, určitě by ji dostala. Většina hereckých hvězd včetně režisérů až po postprodukční pracovníky byla na její neoficiální distribuční síti Psychomedics závislá.

Ted' ale byla docela utahaná, protože už v tom virtuálním hollywoodském světě trávila třetí (a naštěstí poslední) den a docela jí to stačilo. A neodjížděla s prázdnou. Podařilo se jí dohodnout product placement v připravovaném blockbustoru Šestá světová válka s Joan Seymourovou v hlavní roli. Akorát že na odchodu ji ještě zastavil Graham Fincher, se kterým musela strávit další hodinu v družném rozhovoru v jeho ponurém kutlochu. Musela mu pochválit jeho poslední krvák Kapalné velkoměsto, což byla hyperpohyblivá a krajně sugestivní cyberpunková animace ve stylu špionážních příběhů. Fincher byl už od přírody exot, který se mohl pochlubit největším počtem mrtvých za minutu, co se kdy v jediné akční sekvenci objevili. Jeho základním uměleckým konceptem bylo zahušťování dlouhometrážních akčních snímků do animované zkratky, v rámci které často několikrát zahynula a vstala z mrtvých i hlavní představitelka, krásná vražedkyně.

Nyní Amanda lačně potáhla z jointu a aktivovala procesor

implantovaný v zadní části krku, který nastavil biokódování pro komunikaci, a spojila se s Gershwinem v New Yorku.

„Ahoj... Jak ti připadala Jay?“ zeptala se ho.

„Trochu nervózní,“ zazněla okamžitá Gershwinova analýza.

„To jsem poznala. Prosím tě, mohl bys mi pro klid duše proklepnout tu Jinu Laughlinovou?“

„V jakém směru myslíte?“

„Myslím obecně. A zároveň komplexně. Chci mít prostě jistotu, že kdyby přece jenom došlo k nějakému průšvihy, že jsme něco nezanedbali. To by mi Jay neodpustila. Projdi její veškeré elektronické stopy.“

„Mohu zkusit implantovat kód do vysílací matrice jejího mobilu.“

„Jo, ale priorita je, aby nic nevedlo k nám.“

„Pojistím to izolací nouzovými protokoly a proženu přes několik proxy serverů a remailerů a použiji Grahamův simulační software.“

„Mrkni na její poštu a na ostatní komunikaci. A pokus se nějak zjistit, odkud vzala jméno Talleyové.“

„Nepochybně od své biologické matky.“

„Jo, jenže tehdy jí bylo nějakých dvanáct, nebo kolik. Těžko by si to pamatovala. Bude to ještě někde jinde.“

„Profiltruji její virtuální existenci pět let zpátky.“

„Jo, to udělej. Díky.“

„Kdy se vracíte, Amy?“

„Za dvě hodiny sedím v letadle.“

„Budu se těšit.“

„Já taky. Připrav mi vanu s ibiškovou pěnou.“

18.

Jay Reiserovou ani ve snu nenapadlo, že by jí mohla Wendy

Talleyová pronásledovat ještě po dvaceti letech. Tedy, napadlo ji to možná těch prvních pět let, ale potom už ne. Snažila si vzpomenout na Emily Laughlinovou, redaktorku BalTime, o které jí Amy tvrdila, že s ní tehdy mluvila. Vzpomněla si na spoustu věcí a spoustu lidí, ale na Laughlinovou ne. Jenomže tehdy se kolem ní dělo množství daleko jiných, dramatictějších událostí, takže se nakonec ani nedivila, že jí z paměti vypadlo setkání se ženskou, kterou stejně neznala. Amy asi měla lepší paměť.

Dala si vlažnou sprchu a potom do sebe hodila dvě amfetaminové koly. Možná přece jen mohla říct Amy o nějaké produkty z její lékárny. Třeba by si pak vzpomněla. Možná kdyby měla implantované nanoopravné systémy, jako má Amy, tak by si taky vzpomněla. Jenže z jakýchkoli zásahů do svého organismu měla už od malička téměř panický strach.

Posadila se ke stolu, na něm se rozsvítila keramická dotyková klávesnice a z teakové stolní desky se vysunul monitor. Natukala si znovu blog Jiny Laughlinové, jako by doufala, že když si to ještě jednou přečte, možná si vzpomene. Třeba si vzpomene, v jaké souvislosti s ní mluvila, co všechno jí říkala, proč ji vlastně Laughlinová navštívila a co tenkrát chtěla.

Na monitoru se jí rozsvítil nápis ERROR. *Stránka nenalezena*. Odentrovala to ještě jednou, ale se stejným výsledkem. Pak už trvalo necelou jednu vteřinu, než jí to došlo.

Bylo to tady. Věci se daly do pohybu.

Zaklonila hlavu a zavřela oči. Pak téměř zašeptala: „Cigaretu,“ a ze stěny za ní vyjel obslužný automat, na jehož horní chromované desce ležel balíček Monarch, zapalovač a šálek s horkou kávou. Zapálila si a během prvního nádechu, kdy jí kouř zaplavil plíce, vyťukala do vyhledávače jméno Jiny Laughlinové. Bylo jich několik. Ale ta, která ji zajímala, se

ocitla hned na prvním místě. Článek měl nadpis *Brutální vražda v Sharp Leadenhall*.

Věci se opravdu daly do pohybu.

19.

Jay si strohou zprávu z Baltimore Star přečetla asi třikrát. Laughlinová byla zavražděna ve svém bytě na Sharp Leadenhall. Policie neshledala žádné známky násilného vniknutí, takže předpokládá, že oběť svého vraha znala. Policejní mluvčí se odmítla vyjádřit, jakým způsobem byla mrtvá zavražděna, pouze konstatovala, že šlo o velmi brutální čin. Motiv byl zatím neznámý. Podle dobře informovaných policejních zdrojů zůstala v bytě spousta cenných věcí, takže o loupežné přepadení pravděpodobně nešlo. Podle způsobu usmrcení a nenásilného vniknutí se nejspíše jedná o okamžitý emotivní čin z vášně. O dalším průběhu vyšetřování budeme čtenáře informovat.

Jay na emotivní čin z vášně nevěřila. Kdyby tomu tak bylo, musela by ta vášně přetrvat dvacet let. Vzala ze stolu mobil a do mikrokonektoru zasunula kabel ze spodní strany stolní desky. Pak ho softwarově propojila se svým počítačem a navolila kódovaný mód. Potom zavolala Stevu Sernovi z vnitřního zabezpečení banky. Byla jedna hodina v noci, ale věděla, že Serna to zvedne. Jednak proto, že má mobil voperovaný v těle a napojený přímo na svou neuronovou síť, a jednak ji miluje. Byl o šest let mladší a Jay si svůj vztah k němu teprve ujasňovala (už tři roky).

„Ahoj, nevzbudila jsem vás?“

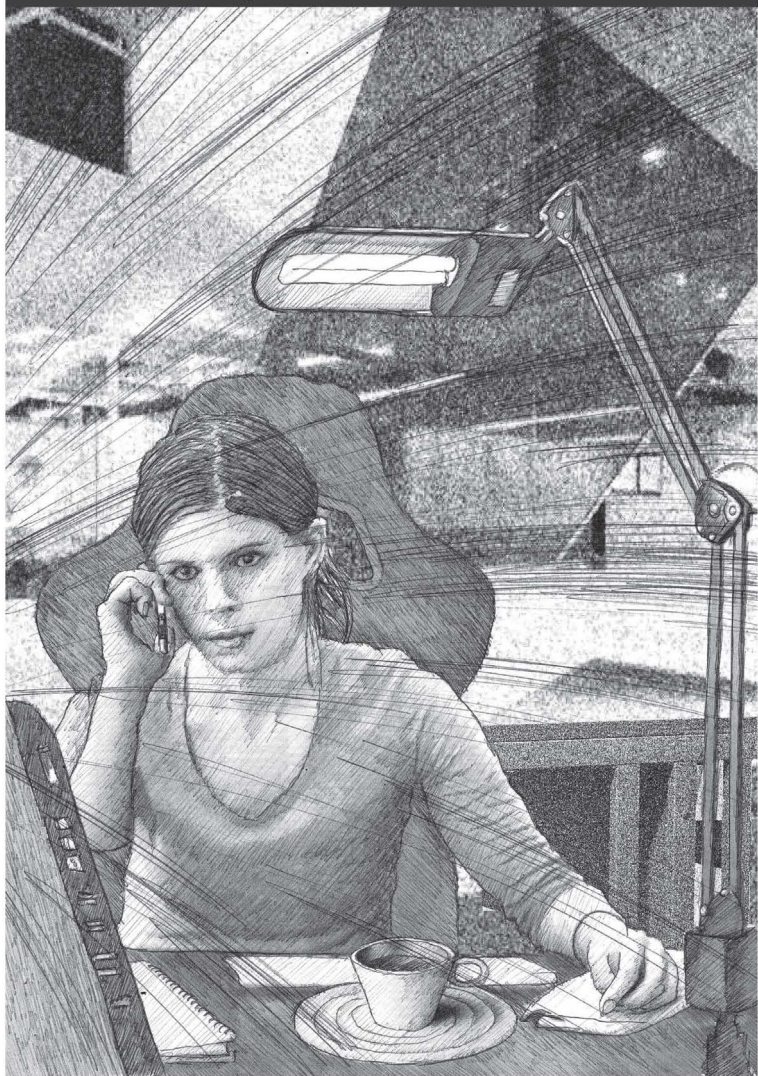
„Vý nikdy, Jay. Děje se něco?“

„Nic dramatického. Jen jsem vás chtěla o něco poprosit.“

„Poslouchám,“ uslyšela Stevův rozespálý hlas.

„Potřebovala bych pistoli.“

Morphin Red virtual 019 visual

„Nic dramatického. Jen jsem vás chtěla o něco poprosit.
Potřebovala bych pistoli.“

WENDY TALLEYOVÁ – DENÍKOVÝ ZÁZNAM

Jídelna byla tak blbě bíle vykachličkovaná že to tam vypadalo jako v nemocnici. Nebo spíš v márnici. Ale měla jednu zvláštnost a byla to první pohodová věc v celým tom mém průseru s přesunem do detenčáku. Byli v ní i kluci. Jídelna byla společná pro oba bloky holčičí i klučičí. Když mě přivezli tak holky na mě čuměly jako na další přírůstek do jejich zvěřince. Kluci čuměli jinak. Spíš jako na vzácnýho motýla nebo vzácnou magickou kartu z řady Brutal Wizard která jim ještě chyběla. Většina řekla ahoj čau ricpic zdar čus a podobně. A fakticky čuměli a to sem nebyla vůbec namalovaná a měla sem mastný vlasy. Přišla sem tam s Loanou a vona si to kolem tý fronty namířila hned dopředu kde druhá stála Bára a před ní ještě nějaký kluk. Stáli u zavřenýho vokýnka a čekali až ho votevrou. Dva kluci za Bárrou ustoupili dozadu a Loana si stoupla za Báru a já za Loanu a nikdo vůbec nedržkoval. Bára tam byla asi nejstarší holka a asi teda byla něco jako kápo a Loana byla její kámoška a já teď byla vlastně kámoška Loany takže ani na mě nikdo nevrčel že sem předběhla. Bára pak řekla hele doufám že nejseš nějaká vybíravá protože ty sračky co tu musíme žrát sou někdy fakt docela hustý. Tak sem řekla že žeru všechno a ten kluk úplně vpředu řekl že kosmickou stravu kerou tady dokážou uklohnit ty pizdy z kuchyně sem určitě ještě nejedla. Řekla sem mu že sem Wendy a on řekl že je Mário. Byl vysokej a docela ušel a určitě byl starší než já asi jako Bára a stál první takže byl asi kápo kluků. A pak se vokýnko votevřelo a vobjevil se v něm rozvařený ksicht s bílým umaštěným šátkem na hlavě a velkou naběračkou v chlupaté pařátě. Nejdřív sem myslela že je to chlap ale byla to ženská bloncka i když pod nosem měla chlupy jako by

byla chlap. Vzala z velké hromady talíř kydla na něj něco jako nahnědlou plastelinu a ještě to polila nějakým sajrajtem jakože vomáčkou. Bára s Loanou pak zamířily ke stolu úplně vzadu v rohu u kerýho už seděly dvě holky a tý jedný copatý třináctce řekla ať se přesune někam jinam třeba k Sereně a ta z toho byla totálně přešlá a měla skoro slzy ve vočích. Ale ani necekla a vzala si svůj tác s tou blebtaninou a vodešla a Loana mi řekla ať se posadím a že vodtedka to bude moje místo. Bylo mně tý holky trochu líto a řekla sem že teda nechcu nějak rozvrtávat jejich zaběhaný věci ale Bára mi řekla ať nevyšiluju a vyseru se na to a sednu si. Tak sem se posadila. Ta čtvrtá holka kerá tam zůstala se menovala Gwyn a měla krátký blond vlasy. To co nám naprali na talíř se kupodivu žrát docela dalo. Vypadalo to sice jak koňský hovno politý kravskýma chcankama ale šlo to. Chutnalo to líp než koňský hovno. V jednom rohu čumákoval vobří černoch s rukama v kapsách ústavního šedýho mundúru a pořád na mě zíral. Loana řekla že je to Balong úchylák a debil a že jeho péro má dvacet pět centáků a abych se mu vyhejbala. To mi nebylo moc jasný tak sem se zeptala jak vyhejbala když von snad hlídá na klučičím bloku a Bára řekla že to sice jo ale někdy ho ta kunda Leblancová pustí i do našeho. Kunda Leblancová stála v druhým rohu. Tu už sem znala. To je ta pizda co mě přijímala a dávala mi ty hnusný žlutý hadry. Na tu si mám dávat taky pozor jelikož je lesba. A taky prý jede v byznysu se spodářama. To sem si teda taky musela nechat vosvětlit a Bára říkala že spodáry se tady mění jednou za štyry dny někdy i za pět a vona je právě vydává a bere si zpátky ty použitý ale pak místo aby je vodnesla dolů do prádelny tak je normálně prodává. Tak to už sem nechápala vůbec a Loana mi řekla že prostě vzadu v kumbálu má mašinu na vakuový balení žrádla ale místo žrádla tam prostě balí ty naše použitý spodáry. No a pak je prodává přes net úchylákům po padesáti

dolarech. Spodáry pro nás potom musí kupovat ze svého protože ty ústavní co se nový fasují jednou za rok jí dojdou hned po měsíci. Kupuje ty nejlevnější u Číňanů většinou bílý aby na nich byly vidět fleky což prý zvyšuje cenu. To sem teda fakt nemohla vstřebat protože to bylo fakt hustý a tak sem jí řekla že až bude chtít po mně ty moje tak se do nich schválně pochčiju aby je nemohla použít a Bára mi řekla že sem teda úplně blbá protože takový prochcaný spodáry ve vakuovém balení pak nebudou za padesát ale za stovku takže jí nechám vydělat ještě víc. Tak teda nakonec nevím jestli ti psychicky narušení pachatelé závažnejch trestnejch činů s patologickéjma sexuálníma odchylkama jak se tady ten detenčák oficiálně menuje sme my nebo ti co nás tu hlídaj. Ale možná je to jedna jedna. Bára je něčím zvláštní ale nevím čím ale když sem s ní tak mám jakýsi takový divný pocity jako když trochu horečka nebo co. Prostě můj vnitřek na ni nějak reaguje. Ale lesba nejsou to vím určitě.

21.

Policejní výtah s Danem Duartem si razil cestu titanohliníkovou strukturou v parku Druid Hill a tentokrát neměl s hladinou toxinů v jeho biochemické struktuře žádný problém. V sekretariátu po něm mrcha Stepardová jen mrskla mrchovitýma očima a oznámila mu, že Burdower ho s hlášením čekal už včera.

„To je možné, ale vyhodnocení místa činu tentokrát dalo zabrat. Je u sebe?“

„Na rozdíl od vás je vždycky u sebe,“ zavrčela sytě fialovými ústy a dvoukřídle dveře napravo od ní se zasunuly do zdi jako pancéřová brána obzvlášť chráněného trezoru.

Duarte nakráčel k řediteli baltimorské kriminálky.

„No to je dost,“ zadrmolil Burdower a zvedl oči od monitoru.

Duarte odhadoval, že tam měl buď porno, nebo tabulku obsahu zbytkového kokainu v jeho krvi. Posadil se do otočného křesla z druhé strany stolu.

„Bylo to opravdu takové, jak jste říkal.“

„Co jsem říkal?“

„Krokodýl nebo sibiřský medvěd.“

„Takže pachatele ještě nemáte.“

„Právě provádíme sběr otisků tlapek a čenichů ve washingtonské zoo,“ procedil Duarte otráveně skrz zuby a ředitel na něj přes brýle vyvalil obří oči.

„Obětí je třiatřicetiletá Jina Laughlinová,“ pokračoval Duarte. „Čin byl spáchán opravdu velmi brutálním způsobem. Skutečně to vypadalo jako útok velkého a pořádně rozzuřeného zvířete.“

„Ale nebylo to zvíře,“ poznamenal Burdower uštěpačně.

„Problém je v tom, že zvíře by těžko dokázalo ovázat kolem rukou oběti drát. A taky by ji dost těžko znásilnilo.“

„Cože?“

„I když tohle zatím nevíme jistě. Patologové znásilnění odhadují na základě poškození vnitřních stran stehen. Jinak z toho, co měla ta ženská mezi nimi, moc nezbylo.“

Burdower zalapal po dechu.

„Na síti v adresáři *Foto Laughlinová* máte fotodokumentaci a můj záznam z MV brýlí.“

„Děkuji, nechci. Možná bude stačit zjednodušený slovní výklad od tebe. A nemusíš zabíhat do podrobností... Takže zvíře to nebylo.“

Duarte zavrtěl hlavou.

„To opravdu těžko. Za prvé by ho asi nepustila dovnitř. Mechanismus zámku včetně softwaru byl nepoškozený, takže tam pachatele nejspíš opravdu sama pustila. A taky si nedovedu představit, jak by jakékoliv zvíře – pokud tedy budeme

uvažovat pouze o fauně naší planety – dokázalo zafixovat celý prostor statickou elektřinou. Těžko by použilo senzorickou masku na zbytkové kódy bezpečnostních čidel, ochromilo elektroniku v celém podlaží sekundární konfigurací a ještě tam zapomnělo tohle,“ řekl Duarte a hodil na stůl malou kovovou destičku, z jedné strany černou a z druhé mosaznou, s reliéfem pravidelné mřížky.

„To je co?“ zeptal se Burdower.

„Technikům chvílku trvalo, než na to přišli. Nakonec to vyhodnotili jako součást rezonanční rušičky. Pokud ta ženská řvala – a nepochybuju o tom, že řvala z plných plic – byla slyšet maximálně do dvou metrů.“

Burdower se naklonil a vzal destičku do tučných pudinkových prstů. Duartovi bylo jasné, že na ní stejně nic nevyzkoumá a že něco podobného vidí poprvé, stejně jako ji poprvé viděl on.

„Takže na jednu stranu velmi profesionální práce s použitím nejmodernějších technologií, na druhou divoká zvířecí brutalita?“

„Vypadá to tak.“

„Jaký máš na to všechno názor?“ zeptal se Burdower a položil kovový fragment zpátky na stůl. „Myslím první dojem. První nápad.“

„První nápad je absolutně zmatený, stejně jako místo činu. Podle stop na těle byla ta žena mučena a byt byl pečlivě prohledán. Zvíře, které to udělalo, po ní něco chtělo. Pro něco si tam šlo. Něco hledalo a nebyly to granule. Veškerá elektronika byla buď odstraněna, nebo totálně zničena.“

„Byt i chodby určitě mají kamerový systém, ne?“

„Samozřejmě. Ale jak jsem říkal, celé to bylo fixováno statickou elektřinou a mikrosekundovými pulzy nízké energie. Na kamerách je jen šum. Žádný použitelný záznam. A ty před vchodem do bloku dvakrát na pět minut vypadly. Pravděpodobně

když pachatel přicházel a pak při odchodu. Podle toho jsme schopni poměrně přesně určit dobu vraždy.“

„Co byla zač?“

„Třiatřicet let, svobodná, bezdětná. Žila sama.“

„Myslím, kde pracovala. Někde na ministerstvu obrany? Nebo na...“

„Nic takového. Přednášela na Baltimorské univerzitě sociologii. Mimo jiné byla také v redakční radě *Girl X*.“

„To je co?“

„Taky jsem si to musel najít. V podstatě je to server pro náctileté holky. Nabízí upřímné rady jakoby starší ségry týkající se traumat telecích let a zároveň své čtenářky informuje o alternativní kultuře jako *Políčeno na bezva kapely* a podobně. Je to takové útočiště pro dívky, jejichž život se nemusí nevyhnutelně točit jenom kolem školních besídek.“

„Nemohla mít ještě nějaké pověření mimo?“

„Analytické už ji stačilo proklepnout. Nebyla zapojená do žádných vládních ani vojenských programů, nemá žádný záznam u Národní bezpečnostní agentury ani u FBI. Žádný chráněný svědek s novou identitou. Absolutně tuctová docentka na univerzitě.“

„Asi zase tak tuctová nebyla,“ prohodil Burdower rozmrzele.

„Jediné, co ji z té tuctovosti trochu vyčleňuje, je její matka. Emily Laughlinová, redaktorka *BalTime*. Ta totiž byla zavražděna před dvaceti lety. Sice ne tak brutálně, ale její vražda zůstala dodnes neobjasněná. U ní by se motivy hledaly snadněji, protože to byla investigativní novinářka.“

„Ty myslíš, že by tam mohla být nějaká souvislost? Po dvaceti letech?“

„Nemyslím, jen poukazuji na zatím jedinou věc, která narušuje tuctovost oběti. Její matka byla také zavražděna.“

„Že by nějaké rodové prokletí?“ zamyslel se Burdower a Duarte znejistěl, jestli to jeho šéf myslí vážně, nebo je tak mimo.

„Takže kterým směrem povedeš vyšetřování?“ zeptal se potom.

„Zatím nevím. Pořád analyzujeme to, co jsme našli na místě činu, a dál hledáme všechno o Jině Laughlinové. Zajdu na univerzitu a trochu se tam poptám. A taky za jejím bratrem.“

„Ona měla bratra?“

„Jo. O dva roky mladšího. Nick Laughlin, lékař.“

„Jestli u ní někdo něco hledal, nebo po ní něco chtěl, tak proč by z toho nakonec udělal takový masakr? To přece nejde zrovna dohromady.“

„Možná mu to nechtěla dát a to ho rozzuřilo.“

„Dobrá. Co nejdříve očekávám nějaké výsledky. Uvědom si, že jde o zločin v Sharp Leadenhall. To bulvár určitě nenechá bez povšimnutí.“

„Už nenechal. Bombardují tiskové oddělení telefony i e-maily. Zatím jsem na případ uvalil informační embargo.“

„To je dobře. Doufám ale, že jim brzo budeš moci něco předhodit. Aspoň kus nějaké fláky.“

„To nebylo moc vtipné – po tom, co jsem viděl v jejím bytě.“

22.

Amanda Lecroneová se vrátila z Hollywoodu do newyorského sídla Psychomedics v Newarku, kde zároveň měla i byt, přibližně před hodinou a od té doby ležela na zádech ve vodě a nechala se ošetřovat svou plně automatizovanou koupelnou, která během několika vteřin analyzovala její stav a po poradě s Geršwinem použila celou polovinu svých schopností. Amandino tělo prodělalo aktivizaci endorfinových systémů, byl spuštěn

podprogram pro obnovení adrenalinové dynamiky a díky pulzům ve vodní lázni byl spuštěn i implantovaný generátor pro-teinů. Byly probuzeny nervové inhibitory a automatické regenerátory biotkání.

Gershwin seděl v pohodlném křesle umístěném hned vedle rozlehlé vany opatřené šedesáti inteligentními tryskami a všechno sledoval jednak vizuálně a jednak procesory napojenými přímo na ty, které měla Amanda implantované ve svém těle. Věděl přesně, kolik toho vypila, kolik toho vyšňupala a co všechno inhalovala či co si během třídenní cesty píchla. Proto odmítal odpovídat na jakékoliv dotazy dříve, než uzná, že vnitřní systémy jeho paní jsou natolik v pořádku a v normálu, že je schopná vstřebávat informace a racionálně o nich uvažovat.

Amandu bavilo, jak ji Gershwin pečlivě sleduje. Bavily ji jeho ostré, jakoby vytesané rysy v obličeji, nepřírozeně široký nos, uši připlácnuté k lebce a velké vypoulené oči (kvůli rozšířenému perifernímu vidění). Záměrně ho nechala ztvárnit tak trochu nepřírozeného, že vypadal spíš jako mimozemšťan než jako člověk, ale přesto evidentně mužského pohlaví. Bavilo ji, jak ji hltá pohledem, jak před ním leží úplně nahá, a bavilo ji představovat si, že je opravdu mimozemšťan a právě zírá na to nejkrásnější, co příroda na Zemi vytvořila. A dokonce ji to i vzrušovalo, jelikož její představy šly tak daleko, že v nich připouštěla i verzi, že se na ni každou chvíli vrhne za účelem vytvoření zbrusu nového vesmírného hybrida spojením pozemské krásy a vesmírného zvířete. Dokonce si představovala, jak do ní proniká svým neuvěřitelně pružným dlouhým rozmnožovacím chapadlem (Přestože věděla, že žádné nemá. Nic tam dole neměl, jen hladký silikon.) a obrovským proudem do ní pouští vesmírné spermie, které jsou třikrát rychlejší než lidské a příjemně lechtají.

Gershwin to pochopitelně registroval, protože registroval veškerou zvýšenou biochemickou aktivitu v Amandině těle.

„Chtěla jste vědět něco o Jině Laughlinové,“ začal opatrně a přerušil tak její erotické představy směřující k nové vesmírné rase.

Neudržela se a trochu se pousmála.

„Jo... Povídej.“

„Jina Laughlinová je v tuto chvíli mrtvá.“

Brutálnější návrat do reality jí snad ani vymyslet nemohl. Posadila se ve vaně.

„Jak dlouho?“ zeptala se.

„Přibližně dvacet hodin. Alespoň podle policejních protokolů, které se mi před hodinou podařilo stáhnout.“

„Do prdele. Pokud nezemřela přirozenou smrtí, tak...“

„Nezemřela,“ přerušil ji Gershwin.

„Pokračuj,“ řekla Amanda odevzdaně a znovu se opřela o polstrovanou část vany, aby jí pomalu proudící bublinková voda sahala až po krk.

„V policejním protokolu se mluví o tom, že byla zavražděna ve svém bytě, a to zvlášť brutálním způsobem. Mám k dispozici fotografie a videozáznam, ale jeho zhlédnutí nedoporučuji.“

„OK. Pokračuj.“

„Násilné vniknutí do bytu nebylo zjištěno. Protokol dále popisuje, že způsob usmrcení odpovídal spíše zvířeti než člověku. Byla pokousaná, krk skoro překousnutý, pohlavní orgány vyrvané, asi zuby. Ruce svázané drátem.“

„Popis přeskoč. Co dalšího zjistili?“

„Oběť byla pravděpodobně mučena. V bytě se nenašel notebook, mobil ani počítač, veškerá elektronika byla poškozená. Z počítače ve stolní desce byly vytrženy disky i procesory. Inteligentní autonomní systémy bytu i celého patra byly elektronicky paralyzovány. Byly použity velmi sofistikované

systémy, jako senzorické masky zbytkových kódů, elektronické rezonanční rušičky a podobně. Vzhledem k tomu, že pachatel či pachatelé šli pravděpodobně po informacích, prošel jsem okamžitě také všechno, co měla Laughlinová na síti. To zatím v policejních protokolech není, jelikož to ještě neudělali. Ale moc toho po ní nezbylo. Měla zřízený datový trezor, do kterého jsem zaznamenal neautorizovaný průnik. Obsah byl vymazán. Dále měla několik úložišť na síti. Ty byly jištěny systémy explozivní signálové interference a většina dat byla při pokusu o průnik zničena virovými explozemi a elektronickými pulzy. Zbyly z nich jen fragmenty – přesto si je někdo stáhl.“

„Zjistil jsi zdroj?“

„Nezjistitelné. Veškeré stopy byly zahlazeny elektromagnetickým deštěm.“

„Do prdele... Tak Jay měla pravdu.“

„V čem?“ zeptal se Gershwin s objektivu upřenými na Amandina ňadra.

„S tou svou nervozitou.“

„Ještě jsem vám ale neřekl tu nejzajímavější část, Amy.“

„Ne?“

„Před hodinou dostala policie výsledky analýzy DNA nalezené na místě činu. Tedy DNA pravděpodobného pachatele.“

„A dokázali ji přiřadit k nějakému konkrétnímu jménu?“

„Právě že ano.“

„Tak už mě nenapínej.“

23.

Za necelou půl hodinu od chvíle, kdy Duarte odešel od Burdowera, byl u něj znovu.

„Neříkej mi, že už máte vraha,“ zavrčel ředitel baltimorské kriminálky od stolu, přestože by si přál, aby ho opravdu měli.

Duarte se znovu posadil do křesla před jeho stolem (ještě bylo teplé) a odpověděl: „Skoro.“

„To je co? Skoro...“

„To je, že mi teď volali z laborky, že identifikovali DNA z místa činu. DNA z otisků zubů na těle oběti a taky nějaký vlasy.“

„A našli jste ji v databázi? Nebo ji budeme odebírat podezřelým?“

„Je v databázi.“

Burdower se zaklonil do židle a dal si ruce za hlavu.

„Konečně dobrá zpráva. Už jsi pro něj poslal zásahovku?“

„Neposlal a ani nepošlu. DNA patří Wendy Talleyové,“ řekl Duarte a odmlčel se.

„Hmm... Podle toho, že nepokračuješ, v tom bude nějaký problém.“

„Ano, je tam problém.“

„To jméno mi ale nic neříká. Má diplomatické krytí? Je to nějaká tajemnice z afrického velvyslanectví, nebo co?“

„Nemá žádné krytí, tedy nepočítáme-li náhrobek. Je už dvacet let mrtvá.“

Burdower si pomalu sundal brýle a promnul si oči, jako by nevěřil vlastním uším, ale místo nich si promnul oči.

„Chceš říct, že konečně, když máme pachatele, tak je jako naschvál už dvacet let po smrti?“

„Tak nějak.“

„To je kravina, ne?“ řekl Burdower a zase si nasadil brýle.

„Řekl jsem jim to samé. A tak vzali ještě další vzorky a udělali novou expertízu. Ovšem se stejným výsledkem. DNA z místa činu patří Wendy Talleyové, která zemřela před dvaceti lety.“

Burdower mlčel. Potom vyštěkl: „Víme o ní něco víc, než jenom jak se jmenovala?“

„Jde o sirotka. Rodiče zemřeli při automobilové nehodě,

když jí bylo dvanáct. Byla umístěna do Domova pro opuštěné děti v Saint Agnes, tady v Baltimore. V patnácti tam zabila o rok staršího spoluchovance.“

„Cože? Jak zabila?“

„Prokousla mu hrdlo.“

Burdower se zarazil.

„To myslíš vážně?“

„Tak to stojí v tehdejším protokolu. Následně byla přemísťována do Detenčního ústavu pro mladistvé v Baltimore, v Dundalku. Po půl roce se jí podařilo s dalšími pěti chovanci utéct. Dva z nich chytili, čtyři ne. Talleyová byla mezi těmi čtyřmi, po kterých se slehla zem.“

„Oni je nechtyli? Patnáctiletá děcka?“

Duarte zavrtěl hlavou.

„Nechtyli. A od té doby o ní nikdo neslyšel. Až teď, když v laborce zadali DNA z místa činu do vyhledávacího programu, k němu registr přiřadil jméno Wendy Talleyové a taky zprávu o její smrti. Zemřela půl roku po útěku, mezi bezdomovci ve slumu Edgemere.“

Burdower se opřel lokty o stůl a propletl si prsty.

„Říkáš, že ta oběť v Sharp Leadenhall měla prokousnutý krk a...“

„Byla pokousaná celá. Na některých částech z ní dokonce bylo zuby vytržené maso.“

„A ta Talleyová někomu v patnácti prokousla hrdlo?“

„Otisky zubů odpovídají. Vytáhl jsem si tehdejší protokoly a nechal provést srovnávací analýzu. Ten, kdo prokousl hrdlo Samuelovi Tankredymu, ho prokousl i Jině Laughlinové.“

„A přitom je dvacet let mrtvá,“ procedil mezi zuby Burdower.

„Podle záznamů v registrech,“ doplnil Duarte.

„V tom případě budeme muset nařídít exhumaci Talleyové.“

„To těžko. Zemřela v Edgemere mezi tunami odpadků. Byla zpopelněna na městské náklady.“

„Do prdele.“

„Myslím si totéž,“ poznamenal Duarte.

24.

WENDY TALLEYOVÁ – DENÍKOVÝ ZÁZNAM

Malá Luca je jí asi tak dvanáct nebo třináct k nám dneska přišla na pokoj úplně celá mokrá hadry i vlasy a s hrozným brekem děsný slzy a byla úplně promodralá a třásla se zimou a my s Loanou sme z ní vůbec nemohly vytáhnout co se jí teda stalo. Tak sme z ní aspoň sundaly ty mokré hadry a ptaly se jestli má něco na převlečení ale vona pořád jenom řvala a třásla se a kroutila hlavou že nemá a tak sme jí nakonec zabalily do prostěradla co sme vzaly z pelechu a položily ji na náš pelech a trvalo skoro půl hodiny než se uklidnila a přestala se trást. No a pak nám konečně řekla že měla službu na hajzlech a ve sprchách a že tam vytírala a přišla tam ta pizda Setnerová a skoro na tý mokré podlaze hodila záda a vona dostala hroznýho chechtáka. A Setnerku to nasralo tak že ji chytla za vlasy a přitáhla pod sprchu a pak na ni pustila studenou vodu a potom ji tam nechala v tý sprše ležet a ona nesměla vylézt a furt na ni tekla studená voda a dycky když chtěla vylézt tak ji ta pizda kopla aby zalezla zpátky pod vodu. Tak sme ji s Loanou uklidňovaly že Setnerka je vyjebaná píča a že má v palici nasráno a že ať si z toho nic nedělá že už to bude v pohodě. A pak sme ji musely doprovodit zabalenou v tom prostěradle až do jejího pokoje protože vona se bála že ji někde potká na chodbě a zase ji odtáhne do těch sprch. Loana jí pak dala ještě žvýkačku a Luca se konečně uklidnila a potom usnula. Ale dneska sem chtěla psát vo něčem úplně jiným. Stala se hrozně zvláštní

věc o které vůbec nevím co s ní. Byla asi hodina po půlnoci a já furt nemohla usnout a divně sem se mlela na posteli a určitě sem měla i horečku a vůbec mi bylo nějak divně. Byla sem celá rozpálená a v zaťatých rukách sem svírala deku a pak sem si všimla že sem ji na několika místech roztrhala a pak sem se do ní normálně zakousla a roztrhla ji i zubama. A vůbec sem nevěděla co dělám no a pak do pokoje přišla Bára. Vůbec nerozsvítila a Loaně řekla ať vypadne a Loana se ptala co blbne proč jako a co se děje a Bára ji normálně v tý posteli chytla za vlasy a vytáhla ji na zem no a pak Loana rači teda hned vypadla. A Bára tam potom stála nad mým pelechem a čuměla jak se třesu jak mám v zubech kus roztržené deky a vona se taky tak nějak divně trásla a pak mě vzala za ruku a já úplně cítila jako by tou mojí rukou proudila elektřina či co jakože sem ji strčila do zásuvky a skoro kolem i sršely jiskry. A Bára pak ze mě shodila deku a lehla si vedle mě a já si najednou připadala jako bych spadla někam do sopky. A celý pokoj se najednou začal točit a slyšela sem jak Bára říká jestli taky nemůžu spát když je úplněk a ten je právě zrovna dneska a říkala mi že dobře ví že já sem stejná jako vona že to poznala hned jak mě viděla poprvé že to bylo úplně jasný a jak vedle mě ležela tak mi olízla krk a pak se mi normálně zubama zakousla do ramene. Prvně jenom tak trochu zlehka a pak najednou stiskla a najednou sem ucítila zvláštní rozkoš a kousla sem ji do ruky nad loktem a potom ještě víc a potom sem se normálně do ní zakousla ani sem nevěděla co dělám ale prostě sem fakt ty zuby stiskla až sem ucítila na jazyku její krev a ona zasténala. Ale ne tak že by jí to bolelo ale jako by jí to dělalo dobře a já sem věděla že jí to dělá dobře protože mně ty její kousance taky dělaly dobře a pak mi strhla hořejšek a kousla mě hned vedle bradavky až sem taky cítila jak mi teče krev ale vůbec to nebolelo a naopak se mi z toho místa šířila do celého těla moc krásná rozkoš. A jak sem

měla před vobličejem její rameno tak sem se do něj zakousla a krev mi vystříkla až na vobličej. Bára zařvala ale já věděla že ji to taky nebolí a pak sme se asi obě zbláznily protože sme z té postele spadly na zem a normálně sme se tam rvaly jak psi. Ale ne že bysme chtěly jedna druhou zabít ale jako si hrají dravé šelmy třeba tygři v přírodě že se koušou a mají z toho radost. Přesně tak sme se kousaly s Bárou a při tom řvaly a potom do pokoje vtrhla buzna Leblancová a rozsvítila a začala ječet jako pominutá a snažila se nás vod sebe odtrhnout ale Bára se jí zakousla do lýtky a Leblancová hrozně zařvala. Ale ne proto že z toho měla rozkoš jako my ale protože řvala bolestí a já po ní skočila taky a zakousla sem se jí do ruky a dokonce jí vytrhla i kus kůže a to už tam vpadnul i Balong s elektrickým vobuškem a přetáhl Báru přes záda a mě ten zmrđ vodtrhl od Leblancové a mrsknul se mnou na druhou stranu pokoje. Pak už tam byla i Setnerová a chtěla píčhnout Báře nějakou injekci. Já se na ni vrhla a viděla sem jak se Balong napřahuje s vobuškem a pak už nic.

II.

Rekognoskace

25.

Nicku Laughlinovi bylo jednatřicet a nikdy by ho na kriminalistickou patologii nepustili, kdyby nebyl doktor, protože nikomu jinému by Duarte neměl odvahu ukázat to, co zbylo z jeho sestry. Laughlin ale tvrdohlavě trval na tom, že ji musí vidět, a Duarte nakonec svolil. Doprovodit ho tam odmítl. Zůstal před hermetickými dveřmi patologie a předal ho služebnímu androidovi, který se ho ujal s ochotou charakteristickou pro umělou inteligenci s Hawkingovým bio-warem.

„Dobrý den, pane Laughline. Jmenuji se Yokon a byl jsem informován, že chcete vidět svou sestru. Předem vás ale musím upozornit, že uvidíte spíše shluk biologických tkání. Normálně bych vám doporučil endorfinovou injekci, ale vzhledem k tomu, že jste lékař, předpokládám, že se bez ní obejdete.“

Android měl příjemný hluboký hlas modulovaný měkkými

basovými linkami a před ústy roušku, ale tu jen proto, aby působil dojmem lidské bytosti, protože ji pochopitelně nepotřeboval, jelikož měl v sobě velice výkonné virové filtry.

„Díky za vaši péči,“ zavrčel Laughlin, „ale co kdybychom šli dovnitř?“

Yokon mu podal roušku a zelený plastový plášť. Laughlin se do něj nasoukal, uvázal si přes obličej roušku a jeho průvodce přitiskl svou silikonovou dlaň na skener. Dveře se téměř neslyšně rozestoupily.

Celý prostor patologie, podlaha i stěny, byl z žárové keramiky a vnitřní vybavení z tlakově upravené nerezové oceli. Ticho narušovalo pouze temné hučení klimatizačních spirálních klapek. Dvě stěny tvořily hermeticky uzavřené kryoboxy s průhlednými dvířky z tvrzeného lepeného skla. V místnosti bylo šest hydraulicky ovládaných polohovacích stolů. Čtyři byly prázdné, na dvou ležela těla přikrytá bílou plastohliníkovou plachtou, zpod níž trčely jen nohy opatřené identifikačním plastovým štítkem s čipem. Laughlin věděl, že další, stejný čip je vpíchnut i do paty mrtvého těla.

Yokon došel na dva kroky ke stolu, pak se zastavil a řekl: „To je ona. Můžete se podívat.“

Laughlin přešel až ke stolu a odhrnul horní polovinu plachty. Byl neurochirurg a viděl toho už dost, přesto ho pohled na sestřiny ostatky doslova uzemnil. Hned mu bylo jasné, že šlo o velmi pomalou smrt. Mučili ji. Místo očí byla v důlcích jen nahnědlá pěna. Laughlin natáhl ruku, aby ještě víc odhrnul víčko, když se Yokon za ním ozval:

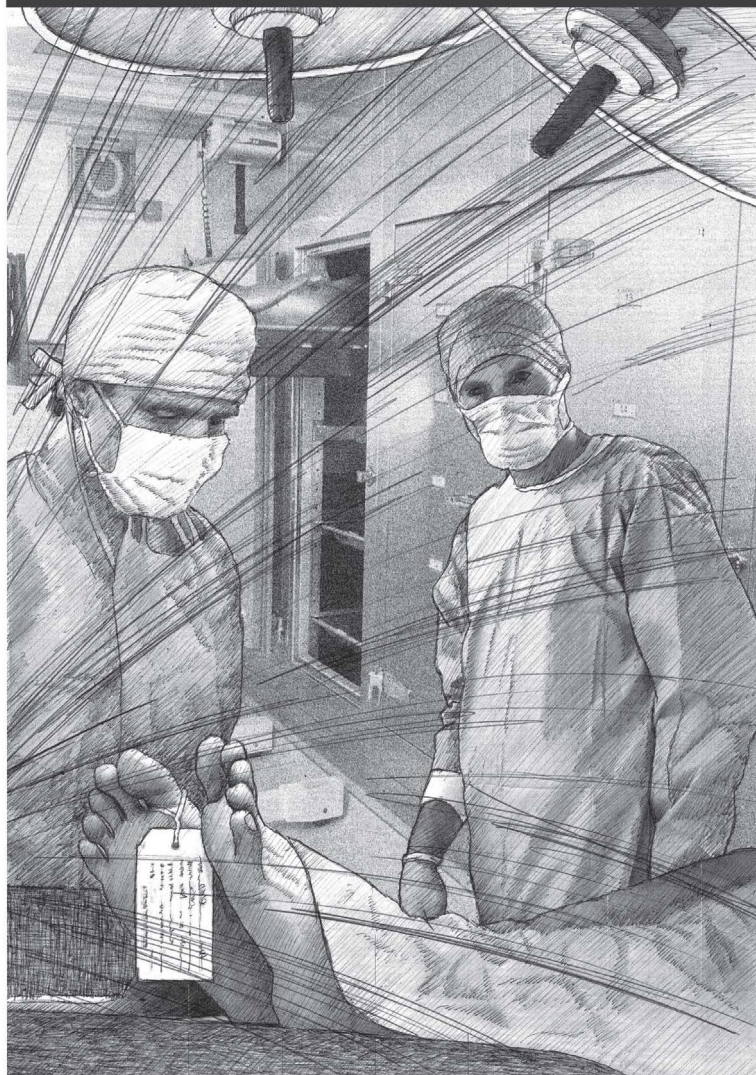
„Nesahat, pane.“

„Něco jí píchli,“ zašeptal Laughlin.

„Ano. Pravděpodobně ultravibrační plazmu, která trhá molekulární vazby a ...“

„Vím, jak funguje,“ zastavil ho Laughlin a zase tělo přikryl.

Morphin Red virtual visual 025

Yokon došel na dva kroky ke stolu, pak se zastavil a řekl:
„To je ona. Můžete se podívat.“

Víc vidět nechtěl. „Máte už nějakou stopu k šilenci, který jí to mohl udělat?“

„Nemám informace o průběhu vyšetřování, patřím k personálu patologie. Veškeré naše záznamy z pitvy jsme předali poručíku Duarteovi, takže podobné dotazy je vám schopen zodpovědět pouze on.“

„Díky,“ řekl Laughlin a vykročil ke dveřím.

26.

„Tohle není k ničemu. Neříkej mi, že na kriminálce nemáme nějaký spolehlivější zdroj,“ řekl znechuceně Brad Trish, hlavní editor deníku Newsmore, sedící u monitoru.

„Zdroj máme,“ odsekla Gabriela Gideonová, redaktorka specializující se na trestnou činnost všeho druhu, která stála nad ním. „Jenže ani ten nic neví. Uvalili na případ nejprísnější embargo a zřídili speciální adresář, do kterého mají přístup jen čtyři lidi. A náš zdroj mezi ně bohužel nepatří.“

„Pak je to zdroj na hovno.“

„A co si představuješ? Že tam mám podchyceného samotného šéfa?“

„Stačí, kdybys měla Duarte.“

Otočil se k ní, přičemž jeho oči se ocitly ve výšce jejích nadstandardních řader. „Je to vlk samotář,“ pokračoval, „a samotáři to taky potřebují. Zkoušelas ho?“

„No dovol?“ ohradila se Gideonová a posadila se na kraj stolu.

Trish se zahleděl na její stehna.

„Mě bys dostala tutově, kdybys to zkusila,“ konstatoval a otočil se zpátky k monitoru.

Gideonová si byla jistá, že si ji určitě často představuje ve své posteli, ale tu radost mu rozhodně nemínila udělat. Už tři roky.